

|                                                                                                                |                                                                                                                                              |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| سنگت دو مان شد و لید چون خفتند                                                                                 | سنگت هفتین فیروزه و مروجین سنگت                                                                                                              |
| طبع سنگ از شراب آب روشن میشود<br>شمع حشم ما همان از آب روشن میشود                                              |                                                                                                                                              |
| سجده کا دل از اجابت شمع چراغ<br>پی صیرت را کند صاحب سحر<br>عکس نور شمع شمع خازانید<br>طایر غصت یال لبش پر سپرد | ز آتش سنگ خود ابر محراب روشن میشود<br>چشم دور از طوطی نجیب روشن میشود<br>چشم ما از دیدن اجاب روشن میشود<br>شمع خواب از گرمی سنجاب روشن میشود |
| امد کار است شوکت خنده صبح مراد<br>استهنا بر اهرام از آب روشن میشود                                             |                                                                                                                                              |
| چشم البریز نور لایزال میشود<br>نار کی نخبه بدل کر کشتوخت<br>لازم طبع من روزی زانل افاده                        | پر مه ریحانی این جام صفای میشود<br>سنگ قالی ششم کهای میشود<br>کی ز می پناه تصور خایه میشود                                                   |

دوشم از حیرت شش و شمن فریاد بود  
شب که بی خوار او میکردم ز درین صعب  
بود روشن من ازین کم گرفتار  
خانهای که جز بخیر بود آهس بنا  
کار عشق از سخت جان محبت بود  
نویز شعله نور محبت نیستم  
بوی جان میداد شب حلقه بزم  
نی قد او بکه میدادم تنی حیا  
شوگر شربت عیدی طعم فریاد

لاله کرم چراغ سیاهی باد بود  
هر زخم رنگ آه نهایی استباد  
چشم مرغ من چراغ خفا صیاد  
لبکه از سر شور دیوانگی آباد  
میتون خرم ز آب تیره فریاد بود  
داغ سودایم چو طفل لاله زار  
آهس بخیر از خنجر حلا بود  
طعنت بسیار هم سیم بود  
بخود بیا افتد مبارک باد بود

کف شوری دشت از پیکش شب نیلیم

بیل کلزارس از نضه فولاد بود

تغ او از خون کرم آب آتش بود

یاد ای می که آن بهت کرم جنگ بود

|                                    |                                    |
|------------------------------------|------------------------------------|
| نفعالم دشت از چشمم به مردم نماند   | سپیل رویم غنبر سوج شکست کز کوه     |
| رشته راتاب کند کردن از کوه ایم     | مشراب من بیکه همچون چشم سوز        |
| زار می و تپین از سنگ طفلان         | اسیایم را فلاح فرار آب از کوه      |
| دی صحرارنجیت کندستی آن کوه         | ساغر چشمم غزالان پر می کز کوه      |
| از جنون نشد آوازه شوکت بلند        |                                    |
| ره میان که وز پنج صد فرسنگ بود     |                                    |
| دل هر کس آبادان ز شمار سکون        | کجا در آب هم عکس نشین سکون         |
| بود وسعت بختیم محبط افراس          | بختیم شکستیم جام کل کرد خون        |
| حیات مردمان کوته از خواب این       | چو پیداری بهم پوست عمر حاد این     |
| بود فرخنده دحل نفس میزدین روی      |                                    |
| که سک راقعه احوال میشت همچون       |                                    |
| نماند از ناشنی تا کداز عشق پیدا شد | مهر یا کوزه ما آب شد هم کن دریا شد |

|                                 |                                   |
|---------------------------------|-----------------------------------|
| کبودی بر رخس از سیلی خوان میاید | عجب بوی فنی از چشم خورشید پدید شد |
| بلوح سپون باد میرد نقشین        | صفای عدش نموجی میرد               |

|                                                               |  |
|---------------------------------------------------------------|--|
| ز به خوی تماشا کرده ام کیفیتی<br>که چنین از جنبش کشیده ام صبا |  |
|---------------------------------------------------------------|--|

|                               |                                |
|-------------------------------|--------------------------------|
| دل ز لعل دغ لب خنداق در       | شور دو جا کرد و کنداق دارد     |
| ز قتی بچمن شوخ قبا سیر و من و | و ستیست که کز اربابان          |
| همچون مور ابرهس خوشه نم       | مان نزه چندین ز سر حوا         |
| باشد ملک بده سنانی قوت        | کردیکه ره سرو صرا مان قوت دارد |

|                               |  |
|-------------------------------|--|
| ز باد صبح جوز لفت بر سج و تاب |  |
| نمک بدیده من موج اضطراب شود   |  |

|                             |                         |
|-----------------------------|-------------------------|
| ز ضعف طقت تاب نگاه کرم نیست | ز برق چشم هاستخوانم شود |
| بخشنی که دلم کرم ناله میکرد | ز شرم شعله اواز میل است |



|                                                                                                                                                                                                                                                 |                                                                                                                                                                                                                                                                  |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p> شود او از بهانه رخسار غم بلند<br/> زرق پر این می دوشم رادی<br/> ز آن شبی که پروان جهان یک بو<br/> از سر دنیا و دینستی که ما بردیم<br/> همسایه را از آتشهای بنی<br/> به دامانی بودل پر روخ نیان<br/> تو بهار جو دار در کنایه میگرد<br/> </p> | <p> نومر نام نشن مسکریه و از غم بلند<br/> سعد عیانیم شد کینه آدم بلند<br/> شود از دوزن کل کردن ششم بلند<br/> کشته چون ابر سر کوه از سر علم بلند<br/> شود از هر طرف ابروی خیم بلند<br/> شود هر سحر از نسبت مریم بلند<br/> چون کل خیر از زمین شد کف بلند<br/> </p> |
| <p> شوکت از بهر شهید عشق شب تا سپهر<br/> </p>                                                                                                                                                                                                   | <p> </p>                                                                                                                                                                                                                                                         |
| <p> سطل این بهر دفعه صفی<br/> شد لیلی کا هم را ز قمار<br/> همچو شوکت قطع این دلی بیال<br/> </p>                                                                                                                                                 | <p> ناله رنجور بود از حلقه تا تم بلند<br/> </p>                                                                                                                                                                                                                  |
| <p> </p>                                                                                                                                                                                                                                        | <p> </p>                                                                                                                                                                                                                                                         |

|                                                                                                                                    |                                                                                                                                        |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>ز دل آسم آهسته چون سنبل آید<br/>ز آینه تا حشر بوسه کل آید</p>                                                                   | <p>چو در خاطر مبادا کل آید<br/>اگر عکس ویت در آینه افتد</p>                                                                            |
|                                                                                                                                    | <p>ز پا خواهد افتاد و دیوارش<br/>ز ریشگی که از دیده میل آید</p>                                                                        |
| <p>نظر پشت خم کاسه خون می آید<br/>صوران خانه نقاش مگون آید</p>                                                                     | <p>از گل پری من بوی جسون آید<br/>شواں کرد با قطع جستی را</p>                                                                           |
|                                                                                                                                    | <p>از سواد رقم شاه حسنی شوکت<br/>همچو سیلی ز ریحانه برون می آید</p>                                                                    |
| <p>صد صد لاله بهای آبرو می شود<br/>در رنگ از این سوزن فوکی می شود<br/>ز غفران رنگ شوک و پرو می شود<br/>آب نقش رنگ پیمان می آید</p> | <p>آبرو مالد و چون ایجوکی می شود<br/>جوهر ذاتی نمی آید بکار عکس<br/>می کند خون لاله ز رنگ غرض عشق<br/>مرغ استخوان را دانه باید آید</p> |

|                                                              |                                                                       |
|--------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------|
| بر بجا خوش تشنه افتاده است<br>چشم بدار و زخم شک طغیان کن     | پرمار اسبجه صد دانه باید ار سبند<br>دانه زنجیر این دوانه باید ار سبند |
| خشت مار برق شوکت آب بازی<br>مزرع امید مارا دانه باید ار سبند |                                                                       |
| بود از دست خشم شکوه احوال<br>سبب دل بر خورشید طغیان          | چوسیل آب که هر میرسد بایم بخند<br>چوبک کل که سپید مالده بخوبه ایست    |
| می بچسب رنجی لاله برویش میدهد<br>خنده باقی زدی کل زبوش میدهد |                                                                       |
| بفت کل از خنده نشانی بود<br>بگوش قامت کشید تخم که بوسید      | رنگ رگش شگفت بهی ز بوسید<br>کرد همیا چمن بزم رصراحی دیکه              |
| داشت چمن جفط صاحب خیز<br>دوش بطرف چمن کند ز بختی             | لاله دخی قبح خواند بر بوسید<br>سبز هالاس کوس ازل جوسید                |

|                                 |                              |
|---------------------------------|------------------------------|
| کردم بی او ز بس گریه افتادگی    | نقش قدم همچو گل از سر کوشید  |
| جانب سوکت گذر کرد نکاهت بی      |                              |
| سوسن ششیر ناز تا بکوشید         |                              |
| بده از خود رفت نه از چشم بدید   | شد تخم خون رنگ لعل خاویز     |
| شیر انوار بکلی راجو سکر دزد صفا | در دامن تاب صفت آن کوشید     |
| مخمر قیام سپید از خواب بید      | پر تو صبح قامت منید کوس نو   |
| دشت دشت عشق اشوکت بجای می       |                              |
| خون محزون کی تواند کرد با پوشش  |                              |
| اگر نسیم غبار هوش من آرد        | چنان خوشبخت که بوی گل از چمن |
| ز رنگ من بر میل جناب بوی        | که کلف فروش بجای کل از چمن   |
| ساعتشید از خون رخ را بوی        | زد حرف از دود لیسیم لعل لیس  |
| ساعتشید نهایی آمد بکبران        | آئی که جوش شاخ خاخر و دیم    |

ساتی بجای سوختی مغرور دماغ بستم  
خاکم هوا لوده شد آب من اشک شد

شوکت بصحن بوستان حریفی زخم آید  
کلهای گلشن چون شرر میان این شد

با عصمت با پر کنشی میباید  
ای رحمت مار و سیبی میباید  
خالی از می چو شود گردن میباید  
نی سبزیست که از مغرور میباید

سینه از کینه می سازد حرف می  
سر به خاشاک دل سیبی میباید

دور شو چرخ که عارف بهمان  
شب که بودیم خجل از محبت تو  
رم اهورست که شک نطفه  
هر کس رفت از وطن عمر خورد  
دوران من است از آنی که نه خورد  
فیروزه چون صد از آن بود که نه خورد

|                                                                                                                            |                                                                                                                                   |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>شبها و لغتو چون غنچه باغ<br/>پراز شراب عشق بود شیشه های<br/>مستی نیک سیت صغیر و کبریا<br/>کارش بود چو آینه خیازه کا</p> | <p>گلشت کرد و بچه دل خویش افشرد<br/>لیل و نهار باشد ازین و بهشت<br/>بیانه و خم اند بچشم بزک و خور<br/>دانه دل کمی بدست نظر سر</p> |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                  |
|------------------------------------------------------------------|
| <p>شوکت ز نقطاع نفس گشت رستم<br/>سمراه خویش کسی جهان دهم نزد</p> |
|------------------------------------------------------------------|

|                                                                       |                                                               |
|-----------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------|
| <p>لعلت بخنده و در جگر چاک غنچه زد<br/>از بی شرایم بستان غمی نبود</p> | <p>خط رخت بدیده خورشید خاک<br/>و این بر آتش دل برک تا کرد</p> |
|-----------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------|

|                                                                      |
|----------------------------------------------------------------------|
| <p>زاده برزم با ده گشت چنان بخت<br/>تسبیح قره کرده و راه هلاک زد</p> |
|----------------------------------------------------------------------|

|                                                           |                                                          |
|-----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------|
| <p>بجز ارقاع تشنگی گرم<br/>عروس کفر را باشد ز سلام من</p> | <p>لعل غنا بهم حسدین و سکینه<br/>سواد کعبه خال خالصم</p> |
|-----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------|

|                                                                                                                                                           |                                                                                                                                                                             |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>بخود کردیدم و قطع ره طول الی کردم<br/>         ربوی و غفل چون ریخین کم سو</p>                                                                          | <p>چو تار جاده می چید به نقش قسم باد<br/>         چرخ اهل معنی روشن منور باد</p>                                                                                            |
| <p>کی نشان کوشش نقش چید ایشود<br/>         اسمان رو بند از اینجا تا زمین ایشود</p>                                                                        |                                                                                                                                                                             |
| <p>موج شهرت میرند آوازه پیغمبر ما<br/>         از ترکیب سموت ملک دود کار<br/>         از حیایک پیرهن در است سبک<br/>         مژد محسوس چون کل معنی زن</p> | <p>نام ما همچون کف از آب کین ایشود<br/>         مورکم روزی شود تا خوشه چین ایشود<br/>         چون دود رنگ خائش استین ایشود<br/>         همچو من گشت کجا حرف افزین ایشود</p> |
| <p>لکشن خیالی رخت اندیشه دونا<br/>         آتش بر کباب کمنت شیشه دونا</p>                                                                                 |                                                                                                                                                                             |
| <p>چند ابل دم خرقه می الو که مسینا<br/>         کو تو جو غیبت که بجاکل خور شد</p>                                                                         | <p>چون سرو و بادبان ترم رتبه دونا<br/>         از خط شاعی بر زمین رتبه دونا</p>                                                                                             |

|                                                                                                                         |                                                                                                                        |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>بستی من حاجی خود بهر فنا خالی کند<br/>         که جان و نخوت پرده ارکشت<br/>         باشد از شوق فغان و غمای شای</p> | <p>غالب این خدمت شوق خالی<br/>         میشود دریا چو خود را از هوا خالی<br/>         فی زبالیدن اینی لاجا خالی کند</p> |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

هر که شوکت گشته است از خود درین

پیلو از بالین کل خوین خالی کند

|                                                                                                                                                                                                                                                                                  |                                                                                                                                                                                                                                                              |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>پشیمانی نصیب روح از کف این<br/>         زبان از حرف تهنیت گردیدیم کوی<br/>         نمی نمیم بلوح آفرینش سطرانصافی<br/>         بود شیرازه افراشته شد<br/>         خنوش نرا باشد خرسند و دیگر<br/>         نقلهای قنوت گرفت آری<br/>         رسد ساکت منبر از سر عالم خبرد</p> | <p>کف امپوس دایم دوغری<br/>         لب بوش چپانده شمع<br/>         حریر خایه ام لیدن در سخن<br/>         چو خلوتی کجی جمع کرد سخن<br/>         دهن کوش را ماند و هنر بی سخن<br/>         قدیم گشته حلقه رنجر من<br/>         قدم بر پشته تن از جهان بردا</p> |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|



|                                                                                                                                                                                                                                                         |                                                                                                                                                                                                                                            |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| سواد سایه کل محو دوازخا که خرد<br>شمار خوش با ضعف یوسف اعصاب<br>تواضع از کهن سالان و معراج<br>بود مهر خوشی شعله آواز روغن را<br>ز تاراج حوادث که دوری مرا<br>ز خاک نشسته چشم تو خیزد و غم تو<br>مغصبت میدی کی غم من پیدا<br>چراغ مرده صاف منم زدن بنیاد | در آن مجلس که برق که امشب<br>پیریه های کف من نسیم بر من شد<br>چو قامت صقله کرد و در پیران<br>چراغ نطق را تحریک لبان<br>که موی سر مرا خا رسد و یارین<br>رم آهوشید اتر از کفن شد<br>که خواب دم پیدادل نمرگان<br>که جوی شیرتار شمع خاک کوکبان |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                     |  |
|---------------------------------------------------------------------|--|
| مسافر سیم شوکت ز فیض تیره بختیا<br>که کرد سر میل سر را خا و طس باشد |  |
|---------------------------------------------------------------------|--|

|                                                     |                                                         |
|-----------------------------------------------------|---------------------------------------------------------|
| زرب نقاب شرم محبت هوس شود<br>ضعف رسیده است کجای دور | کارگاه چون بل افند نفس شود<br>رکن پریده ام نفس زبیر شود |
|-----------------------------------------------------|---------------------------------------------------------|

|                                                          |                                                          |
|----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------|
| در بزم غلشی که تو باشی شراب و<br>ساز به بلند تر از حسن و | کل نیک کرد و دومی نیکر شود<br>ز بخر چون شست زبان جگر شود |
|----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------|

شوکت اسیر دام چنان که قیامت  
مغر سرتو مرهم زخم قفس شود

|                                                                                                                                                                                                                                           |                                                                                                                                                                                                                                                                                                |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| بجسم که اسیر جان ضعف دارد<br>رود طومار تو قم جاده کاروان<br>چنان خنک است نیزند چو سبزه<br>که بخود شود از دیدن دکانش<br>پای کل شود مقصود وصل زدی<br>چنان باشد قلم حسن به عوار<br>خود آتش ز اهر سر فی جلد اندام<br>بود موج جسمش کهواره بارش | که از زنی بر لبی آمدن او زیاده دارد<br>دوید نهایی کتب من از در او دارد<br>که شمع است چو غم رفته از بال بها دارد<br>ز رنگ ده پنداری که دست دارد<br>که از شاخ گل خم گشته محراب دارد<br>که از موج لطف خانه زین پا دارد<br>که دستش سبزه از تخم گل رنگ دارد<br>خبر از کوی ماهم آن طفل بی برادر دارد |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                               |                           |
|-------------------------------|---------------------------|
| بفروزم دامن طلبی              | کف افسوس رخ صیت و دست     |
| نخواه از من درستی چون نیم روی | ز کرد ایندین دانه من سیاه |
| چرخ غارالوده شوی غمت          | که از حمایزه کاشی و دندان |

ز آب خاک میزگی بود شوکت نابی من  
لباس کعبه ام از کفر و دین جدا دارد

|                              |                               |
|------------------------------|-------------------------------|
| بد چشم تو لب زنی که میکند    | شده من به پیر این میگرد       |
| سر خیز است زین که از این اعم | نقش پای تو بر چشم میکند       |
| میت از حیرت دیر تو چشم خالی  | نم اشکم چه هواکت که میکند     |
| جنگ جیم بکند چه سوزی ما را   | کف خاکش را کرد میگرد          |
| انفش حرم و دیر ز من شناسند   | پیش اهل سرک راه دور میکند     |
| انچه خست که از صیرت نظاره او | جوهر آهنا موج که نمیکرد       |
| کشتن کرد سر کعبه مخوفه ارسو  | روز کار است که بگرد که نمیکرد |

|                                                                                                                                                                                                                                                 |                                                                                                                                                                                                                                                                              |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p> نم اشکی برون چشمم گریه نمی آید<br/> بیاوریش از بالیدن راه چشم<br/> بلف تسبیح از آن دسزنه میگرد<br/> ز بس که دیده دل تخم راه جسته<br/> ز حنارت تو دار و بیک حیرت قطره<br/> بست نماند از اجناس از بس گریه<br/> شام شوقم از سر راهی میگرد </p> | <p> اگر آید کند کرد و دانا غم نمی آید<br/> ز بس که دیدم مرگان کاغذ نمی آید<br/> که از کفر آنچه می آید زان غم نمی آید<br/> بر باق صد چاک از گریه نمی آید<br/> هم چو چشمم کو چای شکر غم نمی آید<br/> بجز آب نمکی از چشمم گریه نمی آید<br/> نسیم مصر از خجسته کاغذ نمی آید </p> |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

ز خاک سر شوکت کلین برین ده سر پرده  
نواهی غنچه بی از کت غم نمی آید

|                                                                                                   |                                                                                                        |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p> بیک حیرت ده سخن جانمیرود<br/> از غلظت کنم ما توان برین رفت<br/> کرد و از زخم دل خویش سیه </p> | <p> کلماتی مژده دید و تصویر شود<br/> عکس در خانه آینه میسر شود<br/> اگر از باطل بطل بده پیشتر شود </p> |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                              |                                  |
|------------------------------|----------------------------------|
| روزخانه ما چشم براه خطرت     | سپیل ویرانه مارا کل نعمت شیر شود |
| حیرت افزای کس ما چه شود      | سبز با جویهر را میهن تصور شود    |
| خوشم کرد شیشه سلامت          | دختر زر که جواب کرد مرا شود      |
| قلب بکشد تپ کرد ز نوای       | چه عجب آینه که حلقه رخسیر شود    |
| شواغم که ز رو تو کنم قطع نظر | در نظاره من کردم شمشیر شود       |
| حال صحرای من سر شود شتر      | اگر از میه من آهس رخسیر شود      |
| نقش آن عد شیر شو اندر کشد    | آب در شیشه فریاد اگر شیر شود     |
| بکد از نازکی فلک ضعیف است    | داخل کج پای مر حلقه رخسیر شود    |

|                               |                                  |
|-------------------------------|----------------------------------|
| شوکت این بانی شده دلکوب مرا   |                                  |
| لحمیت خموشی که کجای کبر       |                                  |
| چو کرد صاحب جوهر کسی از آسمان | چو کرد و آب بجان صاف از بهر جان  |
| برای امتحان این بقیع سخت سیر  | که لب نرم به میز از خود و از جان |

|                                                                                       |                                  |
|---------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------|
| نکاحم ای جان جوشن ترکان میبای                                                         | چو آن مرغی که از سپاد خاکیان     |
| بیال خاک ریا بود پروا غمها                                                            | که میل سرمه پیر است چون سرمه     |
| سواد سرمه میکرد دزدان سرش آید                                                         | چه خواهد کرد اگر از زبان این     |
| بهر کشتن کشتاش دیش با جلوه میزد                                                       | مخرام از سرو از گل بوی رنگ       |
| <p>از زهر مار شوکت را را پروا نمپاشد</p> <p>خوشا حال کسی که بخش اهل بخشه جان</p>      |                                  |
| چرب نرمی نمود از خود لم کرد                                                           | شمع کاغذ اخر این پوایر نامد      |
| دور شواعی فیت جان سر بکین                                                             | نام در مان دبی بسیار درین        |
| چهره ام از خون لاله شست سوزد                                                          | و باد این می نشا چند کند رنگم زد |
| مش خاتم ز بس تشنه افشاست                                                              | بزم میگرد بصحرائی که بر تی کرد   |
| <p>بعد از این شوکت چه خواهد کرد ناز و نین</p> <p>چشم او چند کند سیب باقیه فعل کرد</p> |                                  |

|                               |                                 |
|-------------------------------|---------------------------------|
| صبح پریا دمید و محمد رهنمایی  | خنده دندان را استخوان می بخند   |
| سیوه با چون نخل صورتش صحر     | نخل قرکانا با باری برو مندی     |
| ای که داری مشت خاکم بر پیشانی | با دیرند است تا از دست نمی      |
| یوسف را از بس شش خوان         | زاد راه مصر خبر نام فرزند می    |
| بر سر لبین این شست کیا ای تن  | آمدی روزی که ما را با تو خرسندی |

چون روی برق از گرمی نفسها سوزیم  
مرغ ما شوکت بدام از روضه می

|                                 |                                       |
|---------------------------------|---------------------------------------|
| مکر رشوم چون دینا محم صبار دارد | که از بوی کلم آینه خاطر غبار دارد     |
| مردن کم خرد و تشن دل تفرار دارد | سپید از خاک ما که سبز کرد و شعله دارد |
| ببین که یه کردم و دسر و ازین    | که استگ از دیده نقش افرا دارد         |
| ز زهر شکوه عاشق چه پرونده می    | که به طره خود شانه از دندان دارد      |
| برون از سینه جوله که تشنه می    | هنیم که در راه آن یک چون سوار دارد    |

|                              |                                  |
|------------------------------|----------------------------------|
| ز بخت آستان و شیر افاده شکست | ز موج بوی نعل به لعل و دوتا راز  |
| ترک و طل نمودم و قدرم عظم شد |                                  |
| کوهر ز فون ضعیف یا تمیم شد   |                                  |
| گردم ز بس نجات بیشتر نیز     | نظاره ام جو دیده احوال و نیم شد  |
| کله از مار جلوه ضعف از زنگ   | رنگ پرده گلشن را نیم شد          |
| بوسی طلب نمودم کردی نجات     | امید با که از تو دلم دشت نیم شد  |
| شوکت خون من سبب نیست         |                                  |
| ایم بچین طره لیلی هم شیم شد  |                                  |
| ز ناتوانی من بوی دردی آید    | سرم ز گردش کنی مرده می آید       |
| پر است بکه هوا از غبار خطر   | کنه چو میوه داز دیده کرده می آید |
| که آب آده ز رنگ شکر قندین    | که حوں می ز رنگ تاک زرد می آید   |
| ایسر منت در بانخوشم شوکت     | سرم ز نایب حسدل مرده می آید      |



|                                                                                                                  |                                                                                                                    |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>ایندل نظر زان لعل کاکل میکند<br/>         همساز ک خیال از چمن کج<br/>         اصرار زودت کثرت میکند فلک و</p> | <p>رزد های چشم خود را بر کسکند<br/>         رشت های شمع خود را از زککند<br/>         موشکافان موی یکدسته کسکند</p> |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                          |  |
|--------------------------------------------------------------------------|--|
| <p>همچو پند میکند و در قسیم چمن<br/>         قلب را حسیج همراه زککند</p> |  |
|--------------------------------------------------------------------------|--|

|                                                                                                                      |                                                                                                                      |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>مغن ما زبان حسن وقت از دل خود<br/>         قامت خم باشد نخست اسوی<br/>         غافل از حال چمن بهای که نیستند</p> | <p>کوز ها خورشید آب و گل خود<br/>         خوش را بران نشان منزل خود<br/>         کاه پیلو کج را با صل خود میدهند</p> |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                              |  |
|------------------------------------------------------------------------------|--|
| <p>خوردن خمست شوک زرقم از تیغ<br/>         دانه جوهر مرغ سبیل خود میدهند</p> |  |
|------------------------------------------------------------------------------|--|

|                                                                               |                                                                             |
|-------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------|
| <p>چاره ام از دل چاره برون آید<br/>         نفس از سبک زیمیت شوانم که کشم</p> | <p>شیه عشق من از خار برون آید<br/>         آه از دیده چو نظاره برون آید</p> |
|-------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------|

گریه پی روی تو هم من بگویم گریه است  
از لبم آه چو فواره روی می آید

عرق چندان کجا که از روی گلبرگ <sup>منقطع</sup>

که رگهای زمین چون رشته در آب <sup>منقطع</sup>

بناشد در جهان شبنم از شعله <sup>منقطع</sup>  
بجوی شیر اگر فزاید آتش <sup>منقطع</sup>

بود سرشته عیش مشک طرها <sup>منقطع</sup>  
درین سنجایه کراشم ز پانی <sup>منقطع</sup>

سمند را طرک بزد که لعل شیر <sup>منقطع</sup>  
بدرین سنجایه چون متعاطی <sup>منقطع</sup>

شاد بزمین و تودار و چنان <sup>منقطع</sup>  
که سچون موج شمر کاغم روی <sup>منقطع</sup>

غبار از جایال شعله طوس <sup>منقطع</sup>  
بجاک از بیکه اسکن نفیس <sup>منقطع</sup>

دل سوس میانش رفت وین <sup>منقطع</sup>  
رک کو هست باریکی مبادا <sup>منقطع</sup>

نگاه کرم الووده چشم بکاز <sup>منقطع</sup>  
بجای قطره اسکن از مرگان <sup>منقطع</sup>

هوای خانیس از نعلین <sup>منقطع</sup>  
موبد تصویر تا برجا اگر <sup>منقطع</sup>

بهرش که مستم طبعم کند <sup>منقطع</sup>  
بجای مبدو بر کن کل از باد <sup>منقطع</sup>

از تنق بستی در کار پیدا شود  
شهرت را از مایل عالم گیر شد  
برق ز چشم سیکه از خوره  
تا که چون متصل کرد به هم بخیه  
شد بیک سر و خاکستر کاغذ  
چون پیشانی چشم تو از خود  
از پند ما صد استانی می آید  
می پند از لبس پای من چنین

چشم سوزن حلقه زنجیر عیسی شود  
اب این کوهر جو کرد بهرین می شود  
زان نگاه کرم سگ سر می شود  
چون بهم سیلا با پوست در می شود  
بیکه چشم از رخس کرم می شود  
کردش چشم غزاله ناخن می شود  
انش باشد از سنبل که می شود  
نقش پا هم سیلی رخا صحر می شود

شوکت از پیری و آیام عشق من جوان

عشقم از قد خمیدنها و وبال می شود

خاکسترم به پرده نوس می کشد  
صد بار سر را بجزیره نکلا خوش

تا رگ حلقه خایه حشور می کشد  
خواب برای چشم سیاه تو می کشد

|                                    |                                   |
|------------------------------------|-----------------------------------|
| از صاف کت بوی تو دردی نماند        | در ساغر گل قسح لاله بکشد          |
| کجا نو میداهم از در تاشیر بر کرد   |                                   |
| مذار در قفار و کر سر این بر کرد    |                                   |
| بجای سختی چنان اقل چشم             | که رنگ خون من پیش از دم بر کرد    |
| بر لبها رحم می آید جان از خاک پرا  | که سیل فتنه ام از راه بی تمیز کرد |
| گذشت از پیر و صورتخانه میسم        | که ناکه از ورق موییت رخ بر کرد    |
| کمن نغمه کن کس که افت بر جان       | براه رفته خود از هدف کریر کرد     |
| بهر سوزلف او چرخد شوکت دام گیر     |                                   |
| دللم پر زود از خود در ترسم دیر کرد |                                   |
| بهر زلف و روی خفته شد              | دور می چون گل رخسار بند شد        |
| بزم وصل جان کی موابرک شود          | چو بخش اشاره گفتگو می شد          |
| نشستن بکینه هواره نه تا توانا      | قدم به پیش تن بیت و با شد         |

منور را بود ایلم ز پیوی حضرت  
نشان معرفت باشد سماع ارباب  
ز بخت تا سویم نظر دارم  
فضای کوی تین افروز کرد از بخت  
قدم باشد برستم جا چه کار دانا  
بود در پستین فضا معاذ که لک  
بود آرایش از افادگان و صاحب  
ز بس امشب مهتاب کردم ز دست  
در آن کس که هر کس در مطرب  
بود شد تبسم کریمه رخ شیشه  
بود شیرازه او را کثرت شربت  
بقدر دانت مردم زبان کشود

کرمان استیلا بن زاک است  
رسید بنای می احوش خم اواز پیا  
چو میل سره از پوشیدیم چشم قفا  
نظر با چو بهم پیوسته نیکو دهوا  
صریر کلک مستان اواز دانا  
جو بردارنی عالم دست بال بهما  
کل بالین خواهین را از نقش پیا  
سواد سطر دو دانت زنگ خا باشد  
مرا از بخت برگردیده محراب عبا  
لب حضرت کریمه خند و مدح  
مستانی بکشد که چو سحر بویا باشد  
ز کلک معنی بکار حرف شننا

ز شکت بگرد آسیابانی لطیفینا

پدید نهایی رنگ معنای سیاه

کس از نهیش روشن دلان صاف نکرد

خواه از راه چشم آید روی ز نظر کرد

سبک دشت از خوش گشت را بکند

ترا اردن خام چون بختی بکرد

چرخ کاروان همراه بر پروا

غم غربت ندارد آنکه باین غم نکرد

دلچون له از پس نفس خوش

که دو دانه چون که دو کرد

بفرادیز خود آگاه کن از باب

که حرف نهسته توان بهتری کرد

کجا از چو دیاس آن منوچهرم

از مس کرد خبر روزی که از خود بکرد

هر جا میروی قاصد می رسد

سر پایتی از بس نغمه کرد کرد

منا دشت خضم از بس بکوی

اگر فی شجی در باغن و میس کرد

چند خون اکت از رک مهر علم است

اگر شیرازه دیوانه منوی که کرد

|                                                                   |                                                                           |
|-------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------|
| تن من بیکه چکانها ز زخم تم برآورد<br>بزم کشکاک و پاره دست خون جود | سخت استخوانم ناله زخم برآورد<br>که شمشیر رشته از تاردم شمشیر برآورد       |
| پی تحریر فرمودی کشیدن نیم<br>شهباز من و رستنی تو                  | ز بس از خضد و لوار هو استخوان برآورد<br>که خواهم تا هر کس سید شکیر برآورد |
| شش از جگر من خون جگر عین                                          | پیر که غنچه آب و رنگ گل تحیر برآورد                                       |

بهم افلاک را چون پرهای یکبار  
فغان شوکت آتش جگر تا شیر برآورد

|                                                                |                                                                       |
|----------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------|
| دگر فصل گل گزینی گلزار آید<br>برخی شهر گزینی شد که از غبار آید | بجایانی که مرغان را دل از غبار آید<br>چسب کجای کل کردید و با غبار آید |
| خیزد دم ز سیل اشک خود سیر آید<br>که خود پای سبزی کل دسار آید   |                                                                       |

ز کیکنی چنان شوکت زبان بوی ام  
که دایغ سینه ام مهر لب بکشا برآید

|                                                                                                            |                                                                                                    |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>چون بقل من آس جور زاده بخیزد<br/>ز هطال بحشیم غبار افاده<br/>محیط شده خطر ناک و ما کشتی حسن</p>         | <p>ز رنگ چهره آسمان بد بر خیزد<br/>ز کردش کم کم کرد ما و بر خیزد<br/>نشسته ایم که ما و بر خیزد</p> |
|                                                                                                            | <p>بچه ما را ز کف اری که با بش میرد<br/>کین کل رعنا پست روز بخت که بدست</p>                        |
| <p>دیش از دور ناخن نیز در محرم<br/>لکه قیاسیم محرم و میم از دلد از جو<br/>کشتی ما فکر حل راز خاطر شسته</p> | <p>داغ مرغ صیت مسک از صواب<br/>سفر اریای ل را زیاده و شسته<br/>تا کبر و اب خطر و مرادش میرد</p>    |
|                                                                                                            | <p>شوکت ما را دمی صدمه تا دست بون<br/>دستی می آورد و عملش نشانه میبرد</p>                          |
| <p>شراب حسن معنی از خرو و ماراری دارد<br/>رخس نوحه بود از بایط ارباب</p>                                   | <p>دما شیشه بانه از مغز بری دارد<br/>لکه کره سیاهی از نگاه مشتری دارد</p>                          |



|                                |                                  |
|--------------------------------|----------------------------------|
| کل مردیت از نقش تنی پاک بود    | دگر شمشیر از دجوه زنی جوهری دارد |
| چنان شدی را میوه دگر و دگر است | که نقش بای من بن هوای همسری دارد |

نشاده خاطر من از می و پناه میگرد  
کلید عشق می را سحر می نماید

|                                 |                                     |
|---------------------------------|-------------------------------------|
| در آن صحرای که من شوق او میکردم | ره خواسته را آواز پناه میگرد        |
| بر آسازد گرفتار از مهلت دستار   | که کرد بال عشقیم کل پناه میگرد      |
| برون چرخ فارغ غنیمت از غنای     | بروی آسیای این رگ و دانه میگرد      |
| چه اگر دیدن از تارک خیال او بود | پری زین شیشه گریه و رود و بوم میگرد |
| بصحرای که دام صید شود زلفش      | منجوسد یاد می پذیر غیرت میگرد       |
| کل موت حیات مستی من میگرد       | لبه میخوار کباب اعزل پناه میگرد     |

ز سابل شوکت آتشش بود در ممت را  
که دغا من طبع زلف کرم را میگرد

|                                                             |                                                                 |
|-------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------|
| فلک ز آئین عشرت مرا هم برد<br>بجای کرد ز راهم بند کرد و بست | اگر بداد خادم رسید جامم برد<br>ز لبش خوشنقش اسرار خوشتر         |
| مانده است ثانی بغیر نام مرا<br>بشی که چو سبک روح بودم هم    | مرا کسی که بیزم تو برد نامم برد<br>پدید رفت شراب ز دور جامم برد |
| دوران رو بپوشش ناز قارم                                     | ز بکه حیرت از آن کجی مخالم برد                                  |

بندرت به شدم تا تم زشت شوکت  
اگر آسمان بی انداختن میام برد

|                                                           |                                                                |
|-----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------|
| از حیا کلنگ کشتی زنگ کل شده<br>خانه زینت بر نشتن عالی تو  | مرد و فیروزه از یاد عقیقت شده<br>پرزینا چو اگر د و طلا چون شده |
| عارف از گردش کرد و گنج بدست<br>چشم گریه نم خند شد از خوار | کردش زین طوق پرویز گشته<br>با بیای گریه مقه قاه خنده شده       |
| غمچه تصویر با بوی خلق میدرد                               | تا کجا از جاده می پایش سرو چو شده                              |

|                                  |                                 |
|----------------------------------|---------------------------------|
| هر تصویر آن دریای تصویر آورد     | شوکت از حیرت سحاب چشم ما بربوده |
| در آن دریا که عکس من موج اضطراب  |                                 |
| پریه بنای منم چون پروان آب آید   |                                 |
| هر چه جانم ام باشد ز خاک نرم شود | به پداری منم نقشش بر رخسار      |
| منغزاده از بس مستم بر لب چون     | بگو شمع نا ز رخسار من موج شربت  |
| هوای منم دارد بکف آبل غلت        | خط زیر کین منم چون نفس وین آید  |
| محیط از شاه سیلاب موج میم        | چنان مستی که بوی ده از جام آید  |
| منیدایم زنده بیای خوش قدرم       | که چون آید خاطر یا و آواز آید   |
| ز رویش دپوی میوه ام شد بود       | نگاه از مشرق چشم منم چون آید    |
| دل آگاه منم نمی آید بکف شوکت     |                                 |
| ز غصه چشم منم میوشم بیداری       |                                 |
| بکف از قدر مارا لب بوشم شد       | که بکف یک زبان منم را دست شد    |

هر مان دروین از تیغ کاریکه بد باشد  
ز طعنه بگویم همت من بگو بد باشد  
حدیث مرد پر کوشش کوشش گم کرد  
محیط آتشین شده است از یحیی  
جبار کنین و دوازده کشتن که دارم  
خیال سروستی را بخاطر آب  
و مانع افتد بلند از سر یحیی و زکریا

مسحاج را طعنه بگویم همت من بگو بد باشد  
زبان بدی را استخوانم و دست  
لبت مهر خاموشی که کفایت  
درین طعنه بگویم همت من بگو بد باشد  
نفس کریم میل کل روی سبزه  
بهر کشتن که موج صبح اسیر و صبح  
دریاد با دبا فیض از غم طوم خود

چون سبز بخت کند بختی بخت  
چراغ زخم را روغن از غم خود

بهر صحر که باد طالع غم فشان کرد  
ز قطع خامشی زخمی زانغم تار و  
درین کشتن عیش و غم مذکور و

تواند روغن غم فشان کرد  
هوا زخم لبم از باد طالع تار و  
مزد و صحر کل پر و از زخم طالع

|                                 |                                |
|---------------------------------|--------------------------------|
| خبا را خاطر از خاک و طبع دین را | شود چون میل کرد آلوده دل از سر |
| نمزد و سگ را هر گوی پروان       | ره رو حایز را کی تواند آید     |
| سفر از خلوت حیرت نشاید یک چرا   | دل آینه نشینم که از آینه دال   |

نزار و عقد سرشته تقریر شوکت  
مگر گاهی بوقت خاموشی راز بگوید

|                             |                            |
|-----------------------------|----------------------------|
| ب فرو بستن سکوّه زمرود شد   | صاف خاموشی مادر و تخم باشد |
| خالی از سقّه آواز نباشد سمر | تا طول اتم کرم تر تخم باشد |
| غم کندشت سمان غنچه شتر ایم  | ریشه پری مویخ تیسیم باشد   |
| میوان وجودم آسمیست          | هستی که بپیدائی با کم باشد |

شعله باده زنجوشن چاکم شوکت  
لوح بر شمس دماخت مهر خورشید

|                             |                           |
|-----------------------------|---------------------------|
| هشت که مرا جبریت رخساره بود | خاموشیم از جبریت قطره بود |
|-----------------------------|---------------------------|

|                                      |                              |
|--------------------------------------|------------------------------|
| شوخی دل من دهر مکن که بطنی           | بالیدن آتش کوه آواره او بود  |
| در دلم امشب هوا ساختن پی             | سر شکم کردش سیه بود          |
| شوکت که جان نیست ز بالیدن            |                              |
| معا دو دو وقت دل صد پاره بود         |                              |
| بجای سبزه دیگر دست می کرد            | مبجای سیر در کمره می می کرد  |
| شراب که در سر کردین انس می شد        | خار با قرح از گردش می می کرد |
| برون کی پیش از پرور از می شنید       | که از رنگ خاوشش می می کرد    |
| بود اشک از صحبت می طلب               | بختجوی من لاف تو حال می کرد  |
| بخشم او خطای قوت خون ده می           | میستی که سر مش از خط می کرد  |
| دل یافت از سر شکم راه خود بود        |                              |
| که طفلان چو کم کردید راه خانه می کرد |                              |
| نبردل فرغ ماه خوشی می شد             | برای چشمه هر چشمه بطن می شد  |

بود صاحب زانبر از اکامیعت  
اش ز مایه شوقی آرامی ست  
سینه بند ز مشق دل طبع پر یلوم

به بالیدن بر را خواب وید کی شد  
طبع نهایی ل سویش جیان کشید  
هفت از کتب چاپی مگو کی شد

بزم دل صد حخته دارد هر طرف  
زمین آسمان جام بزرگ و کوچکی شد

سایه مشک نیم با ده ناب گریا شد  
بود کجای کوشه باروشن چشم  
بود موج محیط ز کانی غریبی  
بیال شد که اواز بر دوازده عارف  
زخود روشن بود از روی برده  
بود خون رخسار و راز توامینا  
بعیش خورشید برین سیم متعجب

سلام خشمستان لکم دگر شد  
نظرها چون بهم پوشت دگر شد  
چو قامت کرد و از غم صعد کرد  
صدای آسیا از عالم اب گریا شد  
تهی بپوشدن از خوش محراب گریا شد  
سیمی مرا تیغ سیه تاب گریا شد  
مرا از چشم و دل امیزه اب گریا شد

تا جدا دستم از آن من گسود کرد  
چشم شوخ که در جلین کردی و بخت  
زادار صحبت تا چند کردی عزیز

نچه از صنف بزرگ قدم سو کرد  
که رک جاده صحرایم اهو کرد  
که میخانه ما دیو و پری رو کرد

عارفان لیاقتی چنین خویش  
با خبر باش که هسته در قلم حیات

سالکان می صد اجماع خویش  
حسبگانی که هوا افسر خویش

فکر خیمت چو مرا همدم و دوست  
بسکه شوخی بسیر هر ره احوال و کراست

شوخر خانه من ازنی کس باشد  
حلقه دیده من حلقه مجلس باشد

نگاهم را سانی از ناله نوری  
بوسه نایه خاری تهی از سوز دل بود

نکین دامن حلفت کوش من ناکس باشد  
چو از خون خشک میکرد دل گسار



|                                  |                                |
|----------------------------------|--------------------------------|
| زبانیم بر عیسی که در دم این محرم | طیبه نهانی ضمیمه آمد و رفت نفس |
|----------------------------------|--------------------------------|

|                              |                                   |
|------------------------------|-----------------------------------|
| چشم اخگر روشن رخسار می شود   | از لطافت عاقبت سگم نماند          |
| رشته سرازه و راق که تاخت     | جادها چون جمع گرد و پی می شود     |
| در میان دیده آه و چو بند دره | مردم دیوانه را تخت سیاه می شود    |
| نیت ماران که غیر طبعی دل     | مقنناری حقین بهم پیوست آبی می شود |
| تا کی رفاقتی از حدت کرد      | کرلب خود را هم آری تا پی می شود   |

|                             |                                  |
|-----------------------------|----------------------------------|
| چنان طبعی دل پیوم فروز آید  | که خاک آب شد از دیده ام فروز آید |
| کشید خوب لبش یار و دوزخ     | بکان بر بند که شیرین پیوستن آید  |
| شده است چاک نفس سخن خرم خود | سرکش میل بیک لاله کون آید        |
| بوی یزیدی محرم شد مخد       | که خاک گشتم و کلمای از آن آید    |

هو ابریده‌س رفت چون هشت

کسی بکلیه کمر درون آمد

ز سبکه معنی اوخت دل بود سوخت

چو شعری تو بشکافت خد

دلم از پیقرار بیا بزم یار کم کرد

ز بس غلظت بود کج شهوار کم کرد

مود جزو حیات دل بر فنا نهاد

تن بی سر شود ز اهر کش تشنگم

طلعتی دل شایر بر دایره مجسمه دین

چنین دست و پای من مدام

کرامی گوهر عشقت قمر و شمشین

دل عاشق که پیدا کنم شود سیر

پایانی بستم آمد چو می نیم بوی

ز بس ارد لطف خاندن

مکر ز کدی برده از دستم دل

که همراهیانش رشته زار کم کرد

زبان خاموشی شوکت صد فریاد

که چون معنی شود دید اقبال کم کرد

نخواب از کلف غمبار دیدم کمال

ز جانتیم باین برآ دیدم کمال

|                               |                               |
|-------------------------------|-------------------------------|
| پری از آستان دیده من سپرد آید | سحر که آن پری خسار آیدم که می |
| مرا شب سربال سهای یه فکند     | بفرق خوشن دیوار آیدم که می    |

خواب باز نشنیدم صدای پی آهوی  
ز جاستم بخانه یار آیدم که می

|                               |                                |
|-------------------------------|--------------------------------|
| باز بر مویم چو شکاره سود میرو | میرو داز خود و کم کوپ سحر میرو |
| کرده اند از آتش حل کرده میرو  | کر بریزی خاک من حو بن سعد میرو |
| بیدار میسریم فتنی سجده ام     | کرفتارم دست گردن بال غف میرو   |
| بکدام نم دارد رخ از دیگر بای  | کر پرواز چهره رنگم رو بر میرو  |

تیره روزان محبت را خطر از مرگ نیست  
کر رود تاریکی شب کی نه دنیا میرو

|                           |                                 |
|---------------------------|---------------------------------|
| نفس حقین مستقل شده خوش که | هوای نی چو پروان آید از نی ناکه |
| چو جانان ده فک از پنج چون | ز گردش رنگ آتش شده جواله        |

|                                 |                                     |
|---------------------------------|-------------------------------------|
| برگی آسمان کشته ام در دین       | که کمر سر برینم کل سعد جواله میکرد  |
| پیش اندام قوت سرو حسن میکرد     |                                     |
| کل زباله دین روی پرپس میکرد     |                                     |
| صید عشاق کند برین کجاست         | شاح کل خشک جو به جو به نفس میکرد    |
| بستن لب زلفان نزدیکی جاوید است  | رشته آه چو شد پاره نفس میکرد        |
| گر چنین حسن بن از عشق ایمن شود  |                                     |
| زلف لیلی در نظر موی سر مخون شود |                                     |
| حسن سبز او از آتش زلفش روشن شود | چون دپایش غارین به ملکوتی شود       |
| طینت اهل جهان به یک بوه است     | آبرویم نیز در خجسته گسی درون شود    |
| اشخو انعم سنجیده طوس از جگر است | طفل معنی چون قد مصرع می شود         |
| ذاتی امل سخن باشد پاسبانهای فکر | بعد مردن بیکه عالم نبود بیکر شود    |
| عفت اندوز است دیوار و دیوار     | کر کل جهانیه ام از غرغرا فلاطون شود |

شکست از رویش و بنظره سحرش  
از نگاه کرم می روی هوا کلون شود

نهم کرم جام لب خم از عصاره  
الکر بر سر زخم کل خارا و از پیرون

سایه فات بخیاں آب هوا  
چیان راز و دار و زخم ساگرده  
که کرامت روزگار می اندر افروزان  
که خیزد کرد اگر رنگ می آرسینان

سر ایچ پیرس محو سپیش بود شکست  
مراشتر کان بجای می از عصاره

که همین طفل من فعل یک می  
ز بس بجو انعم هیلو ز پیری خالی  
که از تخیرم اواز شکست رنگ می  
رودن موی سفیدم از خمیر یک می  
ز بس امینه هم شسته اند اخبرای  
سند چون پروی کل بر دیش یک می

بر کنی سجده بت سیکم شکست که سدر می  
که پروی امینه اس بر یک می

|                                                                                   |                                 |
|-----------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------|
| نخام از خیال او بر کان کفروش آید                                                  | بمعین گل ستم شعله بوش آید       |
| کند چون چشم آه ورم سواد شکر از دشت                                                | در آن کشور که این دیوای صحرانگ  |
| <p>ز لب مکد اجنبی از جملت شوخی غزالانرا</p> <p>صدای آب از موج رم آه و بوش آید</p> |                                 |
| کله قبا بکوه عاشق رسیده شد                                                        | این شعله باز بکوه آرم نمیده شد  |
| از رشک طره تور حصار شعله دود                                                      | بچند بقدر که کره چون پسندیده شد |
| <p>شوکت ترا ز بس سیری کد است سیر</p> <p>خاک عیار حله چشم گم شده شد</p>            |                                 |
| درین صحرای که وحشت و آزار آید                                                     | سواد منزل از چشم غزالان آید     |
| خجوان سخت مردم کسی کی نظر آید                                                     | که آن خشک از آب خمیر خویش آید   |
| رغم زور حسن افزون آید باز آید                                                     | ز بالیدن بس یک من نر و کبیر آید |
| طلبکارا را آفتاد و در خطر آید                                                     | مبصو را ز دل گردن سگ و کبیر آید |

رحم از دشت اخگر رخسار  
طبع از خورشید غافل  
جبار با پیر کردار و کیفیت  
ز شرم ساهم کلام  
در لنگی فاعت کج دور  
بود کوی سربای غم ز کجا  
بگردی مبرل میرسانده بود  
قدیمی جلوه میخوردیم در

خاکشت طفل عید از شکریه  
که تار جاده لک بره مد نظر باشد  
بیم خانه اخلاک متاب دگر باشد  
که شکر عز از اشعار سرور در باشد  
که چین چین ای خطر از می باشد  
اگر دریا کند کرد اورجی در اکبر باشد  
که دست قاتل کندش از دلم باشد  
که انجا طوق قمری صدف رون در

بر ما در دشت کت سرنگا کی در  
بصندل حبه ام شنائی در دهر

دینا تمام کجاست ما برش نمیاید  
فیض بر کجاست شهر عالم کرد

جوش هسته کلین خارش نمیاید  
تا که زهم نریزد برش نمیاید

|                                                                                                                             |                                                                                                                   |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| عزیز نیست ما را پیراهن جبری                                                                                                 | از لبش دارد تارش نمیناید                                                                                          |
| شوکت بکج خلوت شهنشین باد<br>دارد ز لب لطافت بارش نمیناید                                                                    |                                                                                                                   |
| تا کار میکنی چشم خبر دل نمیناید<br>در کز دستی کم شسته جلوه باد<br>ایمید چو خوانم عکس خط کنی را                              | این کجاست ساحل نمیناید<br>صحرا عیار دارد محم نمیناید<br>باطل تخم حق بین طبل نمیناید                               |
| ز آمد شد نفس نیست بد مقام آرام<br>ره پر بند و بیست است منزل نمیناید                                                         |                                                                                                                   |
| شده اعلی از آب شمشیرش هواد صا<br>حاشی آواز مار آتش پید و کرد<br>در دمار افیض بر کنی نهال نشا<br>بود شوکت فطرت الود از بد حش | رنگ خون من لب خنک شد صبا<br>شعله فقر بر مایه صدا شد<br>ماده ما تا ز رنگ خود جدا شد<br>تا جود و دلمه ز هوای وفا شد |



|                         |                           |
|-------------------------|---------------------------|
| تم در پست راریا فاشد    | عبارتم از غیب کشف بود     |
| فای من بکار برآید       | عبارتم سپرد شد غم خفا شد  |
| گی کردم بجل بسکه خود را | صدای پیغم آواز در اباد شد |
| بر اینک امشب خوشه ششم   | نجاه آمد بر کاش خفا شد    |

|                       |  |
|-----------------------|--|
| بوی کلبه تاریک شوکت   |  |
| کف آینه می آبی صفا شد |  |

|                                |                                  |
|--------------------------------|----------------------------------|
| بهر هر چه بیدار عاشق کرد       | از آن ابی که گفتم سبک کرد        |
| فضای کوئی افروخت از آه مسافران | بغضها چون هم پسته میزد و دود کرد |

|                              |  |
|------------------------------|--|
| کلید قفس روزی در کف کشیدی    |  |
| چو کرد و کرد و دست فلانی کرد |  |

|                                  |                              |
|----------------------------------|------------------------------|
| در تب بحر دلم کی تنی از ناله بود | آه مویست که در بینی تهنه بود |
| پیر سو که نهم روی مبطلت دارم     | استر منزل من سقه جواله بود   |

|                                                                             |                                |
|-----------------------------------------------------------------------------|--------------------------------|
| در خرزور بودنت هری سو                                                       | نیم ستم گشت آن دبه که گیسو     |
| هر که دار و علوه کنین ل از ما سپرد                                          | بیل مارا کل تصویر از جا سپرد   |
| خلاقه سیران حضرت را مطلب است                                                | خارجون لیل از صحرادر با        |
| <p>آب باکر از جا تواند بر دس سرورا</p> <p>سایه ات را بر تو خورشید از جا</p> |                                |
| خان محکم وجودت غبار دل باشد                                                 | طلای دمت قمار توشت کل باشد     |
| کسی دشمن من نشود و جمل کرده                                                 | ز آب آینه آهن غبار کل باشد     |
| <p>عالم رسینه صفان ار و صفای کز</p> <p>دلها چو بهم پیوست آینه خانه باشد</p> |                                |
| در آن صحرای که چو من می نمودی پیدا                                          | چو شمع گشته دود از جاده می کرد |
| چه خط ز زندگی پرست بختی کرد                                                 | بایه رم آه چو خواب غمی کرد     |
| چو درویشان کن را در صبحم و جانم از دست                                      | زد و شوق فیل بهک غمچ کل بود    |

چهره بزم چو کند چهره خود در می  
رنگ داغ که از جام لاله بیا  
نبرد جنت دل خیال خوش را خبر نشد  
رنگان نصیر زلف از کف من شمع  
خیز خواب غلظتم هر روز سکنین  
شب تو ملک در مرم که بفرود  
اسد حوض سوزنه شتاب کند  
ول بقریب جان خودی کرد  
خلف دودمان همگام بری  
بهر فرشت خیال او مارا  
دوری و هم چو عکس از جانب بود  
اه امید بوزم روح تن بوس

پشت چشمش بظر غنچه گل می آید  
سیاهستی ما از پالامب بد  
شد موم آب دامنش نشد  
این تا دم مردن میرا شتم بود  
استخوانهای شتم را پنهان بگرد  
چون شعله شمع بر آب کز رود  
با و سمه هم کوشه ابرو سخن کند  
بمحیط کوفت من رسیده کرد  
که از پشت کجای خنجر منی منخرد  
مره محسنل دو خوابه بود  
تا با فزاد یک کشتیم و بنام شد  
با و یک شمع را کشت پروانه را

چون بجز از تراب ده گشتی نشود  
تجرد از خطر یک پاره را دور زد  
چون بکشتن دهان غریبی افتد  
تا بی باشیم و ما را زهم کوشد  
ز مهر عشق بود استخوان لبریز  
که چسبند آتش تن نفس در سجده  
تا بجز از خیزان رخ زیبا فاد  
شب در بختن انعطاف نرود  
در چسبون افیض دست عمر  
حالا ز امرد و حجت نعت فخذ  
خار با ده رس جان دشت بد  
ز راه دور شاخ جنگ کل تک می آید

سرو قالیکنه از شوق تنی شسته  
چراغ ما بزیرد بر این تنی شود  
شیشه سرو طاق دل مستی افتد  
چون حلقه کمان بدید  
جوشی فی ما را صد ام کشد  
صورت زلفیت کف شال می  
شیشه رنگ ز طاق دل کما هما  
سکون از مهر چو پروانه بر آید  
سواد می چشم غزال آب بکشد  
حواصیل از صبح از شیر باد  
سکاهم از کل خار کلا بکشد  
دو کلو سوار می بین ه باریک

بود ز فیض گل کیدل که دروین  
حسن نقد خود را رخسارین نمکین  
سر غفلت پرواز شود بر پویش  
با آواز از ملک عدم  
بودی که خیال نگاه او تارود  
رسد سالک نزل از سر عالم  
زلم همی های خوشین با اثر دل  
دست و تیغ قتل از پیش زوال  
دل رنوده حکایه دست ناک  
دست طلبش که جوابی نیست  
پرده چرخ اس کل بچین شود  
شد ز جان به تشنه رخ ریا

چو برک غنچه یک دست تخت جاد  
این گل از بالیدن استقبال ممکن  
رشته شمع کر از نیکو شمع ساز  
صدای شیر تصویر از نیت قلم  
چو نافه چشم غزاله ای اندازد  
قدم برداشتن در جهان  
اگر فمی چه کوی دعای مستجاب  
خون اخراجی باخ شمشیر شد  
ز موج رنگ خاچین استین ارد  
مویت تب خست و عاکس را خور  
بوی اسیر کل شعله او ار شود  
رنگ می چون و داشت از روی

بکذا از عصفای من خوش بهم چسبیده  
پیش از آن که نعمت الوان شد سرخ  
پرخت کرم خوشی خوشم سوخته  
پاک طغیت را بر یک سیم ز شک  
کی دیده ام که خسته خشم می خورد  
در آن صحرای که برق آه مجنون بلند  
بی تعلق ز بد و بد کن جهان اکاست  
صفای سینه با نیت کمتر از سیاه  
خانه پرواز خنجر احتیاج مست  
بکروچی بد و غفلت یکین نیست  
چشم و دل از قافعت از آله سیر  
ز جان عشق افغان بی برنجرد

ز خشم آید چون بهم تشبیه بهم خورد  
طفلی در پیرهن ارشاد میکند  
سعد از سر ما و از پیش کش کرد  
راه ازین صحرای پر شکست  
چرا عشق آب جور کس نمی خورد  
برون از خیمه سیاه چو پاره سینه  
محل کرمی سردی ن عربان  
ز اسب آب آید دیوار ما خزان  
از صفای حرم خود بجه در سوزن  
سحر خیزی بصر سینه بالین شد  
از آب دانه خود نمانش چهره شد  
بجز وقت شکست ناله زدن

از خواب غفلت ما مرگ شکار شد  
دوش اقباب من بس ظهور بود  
کلر خان خطم را جوش غفل کرده  
بختی دوست چون آمیزه زام شد  
بکزار که برقع دوزار خارت  
فتا و کلان را بود یکدگر  
خاطر مرا ز بند نی یاتو تا بند خط  
براه عشق که از پافا دهر  
شما ز موی صفا شد  
استنایک ز سم از قیدین بکار  
بود در جو غفلت ما که اماره  
زخمستان چون ز زخم ارم بود

پیدا شدن ما عمر دوباره باشد  
تا رقابای تافته اش خط نور بود  
گریه میل زد و دواش کل کرده  
هر را که رو آری کسی از پیش آمد  
نگاه گرم کھن شعله او از میل شد  
که سیل جاده برایش راه رسد  
هر نفس گشت کز روی دل میزد  
سوارها بر کباب میاد هار شد  
جان همینه بدن غل شد  
چون بویون زین غنا اندر آمد  
چون نفس آمد برون از خانه نگاه  
شیره را موی صفا دام بریزاد شود

ای خوش از هر مطلب که بشنید  
مرا پروای وادی این نیست  
طبع چیدن ساقا و بزمی دم  
کثرت خلق دلیل و حدت  
پیش میگرد محال صاف دل مگر غم  
مرا کردید آموختن حاصل ارادت  
ساتی مجلس آن ز کس جود  
عبارة او کرد رسید به دل  
استخوان تو نه زان و نه بهما حوا  
یاد آن شبها که در راههای تیرا  
جنش بقصد کوه را شقیقت  
نفسم سوی منجا بر سفری شد

ز دود یوار کند در پیش بخت  
چراغ خانه محض دل روشن  
که کندم زخم و زدن این زمان  
جاده کرد و چون نفیشتی  
تخم تو هر سبزه کردم تمه  
هم چیدن شد بکرم دست  
نیمه میساکف روح رم مود  
نسیم کوی اقبال طبعی شد  
سک آدم حور نفس تو را خواهر  
ز استخوان من غم بر و چون  
با دودمان جانم کجاست  
سک صاحب دگر دگر در بدی



قنای از صریر نازک عین می دم  
باشد هوای محیط هر جا که می روم  
خنده گردی ز غم تشنگی کفایت  
ز شوخی رخ دلم تا کی عین باشد  
بود کی مرا از خون رقم باشد  
مکده چشم نقش غم از سینه فایت  
ز خودی من مرا بگریه یاب بود  
در ریت کرم روی شمع دلی باشد  
بیرم او عرق خلتیم تمام که است  
مرا بابت وحدت شب بکسرت باشد  
سمو نفاش که روبرو زلفش روی  
که از چایم سوختن حسرت باشد

که از بکیدن چپ هو چپان میکند  
مارا بقدر بودن حاجی داد و ده  
شیشه غنچه ز طاق دل میل فایت  
می شکستیم سر که حسین باشد  
صدای شیر حریری قلم باشد  
شد شیشه من آب پرزاد هو باشد  
چو آب بود که بشیر دخل بود  
نفس سوخته ام تشنگی منزل باشد  
چو موم آب شد از خویش دستم  
شیرم نقطه را از صفحه پر و بر بود  
ساقی دادند می از من مرا برداشت  
صدای اشتهار جوی شیر از تنم

باشد غبارستی اینست حقیقت  
هوس این سخن در دل آگاه می  
پایض خیمه کلک از پیکر پیکر  
رقعی بی پرخت اثر از انجمن نماند  
ساده رویش ز نگاه معنی دهد شود  
توان صحبت اهل سخن سخندان  
نظاره لازم طبع سر شمع قیود  
چراغ اهل حدت میوزار جو  
کعبه راندخت پیای بصری  
تا دل که ای آن خط غبر فووش  
دل ازین صحرایه طفلیم آگاه بود  
که بر کرد غنیمت دل که کینه

هر کس خست خود را در آتش می  
هوار او در این کشت و ناه می  
زنگ سرمه بس بیک در یک لاله  
سکرم چنان پرید که خون در زمین  
خط او از که شد ترشید شود  
هو محسب از این کجاست  
عباس بجزیر نگاه سپید  
شب چشم غزالان تبار نو  
کمیش رزین سکن بر بخت و  
چون نه پوخت سفیدش بود  
جنبش کهوار امیت و بند  
شیشه یک ز طاق دل انداخت

|                                |                                |
|--------------------------------|--------------------------------|
| پاره ده که صحرا ز لاله مجر شد  | طاب خیمه لیلی فکیده عنبر شد    |
| زین کی از تب من گشت بستر اشکاه |                                |
| پرید رنگ ز روی من سمند شد      |                                |
| پاکت پی خوشن مشیت بودند        | داغی بل ز برق فغان چهر بودند   |
| دارد لم جوای گرفت غمت          | این عند لیب کام براف قفس همد   |
|                                | تش طور که تاب عتاب دارد        |
|                                | سجیل خود خلد کی بوی کبایت دارد |
| شعر گیت میرا هنر گل بیت        | تا که دستی بر میان نقابت دارد  |
|                                | اگر از بوی تو بیا د صبا بهرند  |
|                                | میلان همچو نسیم از سر خیزند    |
| کثرت ضعف رسیده بجای غ          | قفسه را طباب رک کل آونیزند     |

|                                  |                                    |
|----------------------------------|------------------------------------|
| از قفسها از بی بل رخنه ها حشمتند | از برای ز شیخ کل نفسها حشمتند      |
| خلق چون دزد سر پر از جیب         | پیر پس مهر خود از تار نفسها حشمتند |

|                               |                             |
|-------------------------------|-----------------------------|
| که دیگر هم زبان که شکیر میکرد | که آب از غم تخم حلفه میکرد  |
| ز دل پروشید که دیالوگ         | که خاک کیمیا که عاقبت اکسیر |

|                                      |                                   |
|--------------------------------------|-----------------------------------|
| تو کردیدی هم چون همارا اتحاد شد      | غبار از صد پنا جمع گشت و گرد شد   |
| ازین یا اگر خواهی است از خود منوع شد | که ما را دم شمرده نهائی عوداوی شد |

|                                |                          |
|--------------------------------|--------------------------|
| دل کو تو کجا رنگ پستی دارد     | سنگد اغمر سیاه لیلی دارد |
| عشق معشوق چه شد سخن تنجیرش     |                          |
| شماره سپهر پر از در قفسها دارد |                          |

|                                                                                       |                                                                                    |
|---------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------|
| مرا ای بجان کی کنی آن نگاه<br>تو جوئی ز نظر تا بگری صفت<br>زبری مراد چی رخ نامردم کین | کلی بکرده ام دیگر منید انم<br>تره نازک میان سج مشکان<br>که آب این کین را موم کاوری |
| مترس از کرمین کر لفت بگذرد<br>که چون بکن جانم حوین آن بکند                            |                                                                                    |
| درین رخ سحره سمری نماید<br>و گر خندی چو کل تر کاخ زریعی                               |                                                                                    |
| درین رخ آن بچه را دلوه انداز غمت<br>رما گیرند اگر و پس دگر چیزی نمیند                 |                                                                                    |
| پار باد که فصل سکوفه ریزان<br>ز بکد یافته تاثیر از طوبت می                            | دهان رخند و یوار پزودان<br>سفالی سیکده خواهر سفال رخا                              |
| کرم از جاشده خونی ز حکم نمید<br>بنجه اندیشه من عاقبت از کار ماند                      | خوش تی روداده شنبه بنض<br>بکده دانا خلیل اوز حکم نمید                              |

|                                                                        |                                 |
|------------------------------------------------------------------------|---------------------------------|
| از نخل قامت تو منت شر خورد                                             | هر کس ترا بر کند از عسیر خورد   |
| بر هر کل زمین جوایح میزند                                              | کر سبزه قد کند بر کم نشتر خورد  |
| زاهد که خون مردم سینه می خورد                                          | آدم سحر سیر جوی خون تا که خورد  |
| <p>کردیم سکر روح ندیدیم غیر تن<br/>تیر که هر صید فکندیم خاک خورد</p>   |                                 |
| سوز سودایم کن در شیم ز بکیرا                                           | خنده زخم شکرد آب شمشیرا         |
| <p>کز ابرویش زخم خرفی نشتر نم زد<br/>وز زمره کافش سخن کویم من پیرا</p> |                                 |
| بگذشت یا رست و دو عالم هلاک شد                                         | شد جا و مال و نقش قدم بر خاک شد |
| <p>پیراهنش حریر بودادانش نفس<br/>اداس او کسی که رها کرد خاک شد</p>     |                                 |
| از خاک کار سبکدین تا شد                                                | شیشه سنگ ره پروان شد            |

|                                    |                                   |
|------------------------------------|-----------------------------------|
| نسبت ظالم و مظلوم در دست بهم       | دل با شیشه نشد تا دل او نسفت      |
| چون صاف کنی خود مرعوثی عیان شد     | جان آمیز جان تن آمیزه دان شد      |
| انبای جهان دارند کوجه بهم دوری     |                                   |
| دوای رن خاکی تا کی میان باشد       |                                   |
| چو سر آرد آشوب جاکیش آید           | صورت دور ما چند قدم پیش آید       |
| تا که چشم ز من بپشتی و تا چند مرا  |                                   |
| میثا چون صف ترکان بنشین آید        |                                   |
| چو کرد و من اجزا بهم بپوشید کرد    | چو پویم بهم کما چیک بر کل کرد     |
| سبک و جان از نده انقلابی خبر سکروی |                                   |
| چو پیک کل سبک پیور کرد و بوی گل    |                                   |
| آه من کی سوی آسمان می کشم سر       | از کجا این تیر سیر بی طالع کشم سر |
| سر کشی زانیر دست نه می کرده میم    | ابشار مار روی آه آتش میرو         |

|                                      |                                |
|--------------------------------------|--------------------------------|
| فوج رولاله رنگین می کفام او داد      | میستی نگاه ایوان از جام او داد |
| بود پیراهن جریانی زینت می بندد هر پس |                                |
| محبط هر چه می کرد دهوا اندام او داد  |                                |
| اشد را اگر مدام علی زمره پوش کرد     | زانش یاقوت آب کوهر او پوش کرد  |
| ترزبان کشت سیلاب جوی من              | شعله نطق مرا آن بهر من         |
| شب تیغ دلم دم ز شوی میزد             | گل خوی بهر تاز و سیر میزد      |
| گنمت مصر سکر دهره کفان کم            |                                |
| تا دیده یعقوب صفیدی میزد             |                                |
| بگرد کو تو آه و غم آن بهم رسد        | گلشن تو نسیم غم آن بهم رسد     |
|                                      | گلشنی که نشینی بر یک غنچه خوش  |
|                                      | دلیر بال و پر سیلان بهم رسد    |
| شهر لشکر هستن ز جان تر اندید         | سکر ملوک نیست سکر نصیر و اندید |



|                              |                                   |
|------------------------------|-----------------------------------|
| از بین نظر ز لعل لب دیگر دهم | چشم ترم شد است چو باد اقم زلذنه   |
| با رها ز ساغر خورشید جام جم  | می خورده ایم نیت چو خون بکند زینه |
| سختی کند بخت کد را ترا جواب  | تا میخورد بسبک شود شیر لید        |

|                                |  |
|--------------------------------|--|
| شوکت محیط تشنه لبی را صدف منم  |  |
| نبود زنجیر کا میم آب کبیر لذنه |  |

|                                |                                  |
|--------------------------------|----------------------------------|
| بس سده عشق تشنه چشم            | نگاه او را که اندیشه می شود احسن |
| علاج غیر مکار است ظالم را      | که سنگ تشنه شکی تشنه می شود احسن |
| بهر کما رت نه بر من کار خود را | سبک آهین تشنه می شود احسن        |
| فلک با ختم از بس شکتی سو       | ز زمین خانه تشنه می شود احسن     |

|                                    |  |
|------------------------------------|--|
| بود از شوخیش جیب دامن انجم پر      |  |
| دو عالم چون دو لب دیده است یکیم پر |  |

|                             |                               |
|-----------------------------|-------------------------------|
| بختش بی العیش ز شرم می کشید | سای تا که جذب آب کردیم که شرم |
|-----------------------------|-------------------------------|

|                                   |                             |
|-----------------------------------|-----------------------------|
| بود سمر از راه شهرت عربستان       | ز عرف خاک را کشته چو مردم   |
| کرد و فروتنش چندی کرد و کورتر     | این شمع روشنش دلم نور تر    |
| لیک پرده قید پوششتم نزدیک دم کرده |                             |
| عریان شدم یک پیرهن خنک شدم دورتر  |                             |
| لب میخواند او را کرد خط آرامگاه   | شد از مشق تبسم لوح          |
| حیات عاشق از فیض نگاه کرد خود     | چو شمع با قدر روزی کسب کرد  |
| بهر یکی چیران خلوت اغوش می شد     | تند و برق بر آرد بام خود یک |
| تنی از بالش پر سبکی پهلوی می شد   | پر صورت بزم خاگر            |
| عز و دولت اهل جانب ساکنی شد       | که خاک پاوشاها می شود کرد   |
| خبر از یوسف چون ای صبر می شد      | که بوی پیرهن هم میرسد اندک  |
| بزم وصل خواب رخ از بگری می شد     | که میکرد دنیا بهشت دو جا    |
| نیم محروم، رستم رفید خوشتر        | سر خورشید را نپند بمان      |

|                                                                       |                              |
|-----------------------------------------------------------------------|------------------------------|
| ای نشانیت از چشم غزالان شو                                            | سایه شکانت از مرثکان جانی شو |
| مچون کب کوهر گنست و پیر                                               | مینماید یکدنگیش ز جولان شو   |
| ست می آمد ز رنگ عاشقان                                                | شوخ جولان میکند آما بیدان شو |
| بسته فی خانه از مرثکان معنی خا                                        | تا که تصویرش از غزالان شو    |
| سپید است                                                              | به صحر کرده جولان باین شو    |
| <p>ایده از این استمید مشکبند</p> <p>پیر من باشد بشرب از جولان شو</p>  |                              |
| باشد از قناری مرثکان سیاه را                                          | از رم محبوب بود آهونجا با را |
| <p>پرویشم از چرخان غنچه تر است</p> <p>باشد از روشندان طرب سیاه را</p> |                              |
| چند بزاری بدوش خوشترین بارد                                           | تا بود مغررت کم خواه پستار   |
| مرد و آنجا باز زشتی خجسته                                             | همو محشر بود آدینه باز در    |

می بستم مغز من نشاء صباست  
سرمه موج که شد حلقه سر وین  
می کشید به شد که می برک لاله  
و حدت روحان از انکشت خصل  
از سر زلف که می کشیم مشک  
دید به صاف آب کوهر پیاست  
دل چو خون شد شطرنجیم شکم  
نکوه ریزم بکه از دست کفهای

مست خوابم بالشم از نپه پیاست  
بکه تا مرکان نازاں کشتن پیاست  
بکه از برق خونم دهر صحر است  
نشت اچانک بود که ز می پیاست  
کار سر نه دار از که  
پیش آب کوهر دهن  
جای قیامت خالی ناز می پیاست  
داس تقریم از که پیاست

عینت شوکت از روشن دی تمیز  
چون صدق از مغز کوهر است پیاست

نهی را می رخسار عرقان جوهر  
بخشم اهدل رحمتی که می نور حیا شد

بدست بهله از شمع بدین پیاست  
بیکه چون بادوم دو مغز کبر پیاست

|                                                                                    |                                     |
|------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------|
| کفین غریب است آخر استخوان تو                                                       | کرشم ای که خواهی گشت از قارون تو    |
| صفائی قوت بود و جمع فی ضمیر ازنا                                                   | بود از مهره کل عقد این کو هر کمر تر |
| <p>بیا و زلف آن زیبا که از خود روم گشت</p> <p>ز زلف آن رجا ده خواهد شد محتر تر</p> |                                     |
| دری نه آنرو شد که گشت تر                                                           | بیل و تسمیری هم گشت خوش تر          |
| بعدم امید آزا دنی که گشت کرد                                                       | حلقه های ام را از چشم میل گشت تر    |
| گشت دشت از لاله و گل جام صبا                                                       | تبع کوه از سربزه کرد در بست میا     |
| <p>گشت از شرح دل پر خون می پر خون لوت</p> <p>بده از میسنای کر و دم بسینای دگر</p>  |                                     |
| تکی چو صفت و عکس این ابریا                                                         | بده با خدا از تو کرد ان کرد ان یا   |
| خزمت نخل ز خود و ز زار برده ام                                                     | چون کل رعنا بخود باله غران تو       |
| ز من کس نیست باطن تر چو ظاهر                                                       | نکین صافی را انکشت خط رویت          |

|                                  |                                 |
|----------------------------------|---------------------------------|
| بپیری می نم عنایت بچشم آینه بزم  | بعیب خویش کستم از جوانی دیده    |
| منیکویم که انجائی می کنی کارس    | بچشم خویش فرما که باشد نیم آینه |
| بپشتی از علاقی دهن دل چیده       | که نیش خارش از مر کاخی کبریت    |
| که تا بر میانست میرند کار می فته | ز بن سرو بالا تو افتاد دست      |
| تا بخیر افکند از بن کس کس صلت    | که قمار تر امروز از زردست       |

بیا چشم شو خوش روشه  
نگاه احوال از من باشد سر صبح از

|                              |                           |
|------------------------------|---------------------------|
| صبار سیده از کوی او پیامم در | حجاب نامه ام آورده چه     |
| تمام حیرت عشق و صفای محو م   | دهان بکشمه آینه نشوی نامم |
| مرا که محبت حسن بان زلف خنوش | اگر نمی بری ای روزگار نه  |

بکشد ای که سم آغوش ناشدی کت  
یکی بیدین آنسر و خوش صحن اهرم

|                                |                               |
|--------------------------------|-------------------------------|
| او چشم باشد از نور نظر نزدیکتر | من مشکام ز شوق دیدنش بار کمتر |
| میکنه طلبت یاریم و شست و خراغ  | روزم از دیده آهو بود نزدیکتر  |

|                                         |  |
|-----------------------------------------|--|
| ز سبزه را ز خود مشو دور و بخت نزدیک است |  |
| خود بخود پس از رک کرد بخند نزدیکتر      |  |

|                                 |                                        |
|---------------------------------|----------------------------------------|
| بسجده طوفم بهر نور از راه دور   | میسزد آتش خاکم برق طور از راه دور      |
| در پناهی که باشد سر من          | آتش منزل غایب چشم مور از راه دور       |
| میکنند نزدیک سیر کم راه این راه | حضرمی آید چو ارباب مور از راه دور      |
| کی بود این چشم مردم عارف        | منید رخسار شمعو اشرفال جوار از راه دور |
| که چه آوازم بودی که کل پیدا     | مبلا از راه ام آر دینور از راه دور     |

|                                      |  |
|--------------------------------------|--|
| پی بصارت کی بود شوکت مشرق            |  |
| دیده نوبی سپهرین احشمت کو از راه دور |  |

|                                  |                               |
|----------------------------------|-------------------------------|
| بود هوا دل پیدا و صحنی کمی میاید | جای امل حیرت را بود مهر و کمی |
|----------------------------------|-------------------------------|

|                                      |                                    |
|--------------------------------------|------------------------------------|
| بکروچی یاجون کش بسیار است            | بود آمدند کلهها بچش از ده دیگر     |
| یکجا بخرامد سایه اش صبحی می افتد     | ز شوخی بگوید دارد هر طرف جلاله کمی |
| بود شوکت کجای از جسم خاکی جان اگر را |                                    |
| ز فیض خم بود حرف فلاطون را به دیگر   |                                    |
| دل پی از روی کداز از خوش دیدار       | ز شیر رنگ خود شد کار آفرین         |
| مر آنجو است از این در ایام سرگردا    | بنا و بنا جو اله ناهم را بریدار    |
| مادر دکنه کسیر جی صلی غیر از پیمان   |                                    |
| سر نشستی که حرف نمی خواهی کرد        |                                    |
| طایفه ای شایخ لامکان از کیر          | پاره کس چو نفس دلن پروا کیر        |
| پرده دار حسن پیکمی بود بخره یا       | جاکه عرابی را انتاب را کیر         |
| شکسته تیر سم کنند خراج خود           | داد خون خوش را از دست              |
| یسک سر تهالی بدست خاکی               | پیش به شوکت جلال از شعله کیر       |



|                                                                                                                                         |                                                                                                                                                    |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>بشمار جوانان و دهر دلی، بددگر<br/>جان آفت ز نورستی خود کشیده<br/>نمیشد بجز کوشش را براض خرم دیگر<br/>ز خاک قبل انانکی و معرفت یو</p> | <p>سینه مهر زره دارد پیر زیاده دگر<br/>از فروغ خود بود این شمع را بددگر<br/>ازین بکشتن بود لهای ششتم دیگر<br/>چو کندم رزق آدم گشت کرد آدم دیگر</p> |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

نباشد شوکت از خود در تکیا بر محنتی  
رو به آتاز کوچنگ قفس عالم دیگر

میخیزد

|                                                                                                                            |                                                                                                                       |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>مقرر تر از بریب چه کار<br/>مژد و فتنه ایوان هستی<br/>دگر بکج لبش خال بخود افتاد است<br/>کنید جوی شرف صف از دور و یو</p> | <p>اتش مرده را چو سنگ مرا<br/>بجو دیکه ادم خانه کور<br/>چو مزدوی که شود دست از برآ<br/>جو میل سر رسید پوش از میان</p> |
| <p>شد برش ز جیا بکد من آب اخر<br/>ز دهر دیم می قاذویدان دهر اخر</p>                                                        | <p>استخوانهای غم گشت سفید اخر<br/>سک نفس از دهن در آب فکند تن اخر</p>                                                 |

|                             |                                 |
|-----------------------------|---------------------------------|
| سخت زان به لب جانم حذر      | آتش شکم کرد بجایم حذر           |
| بیاد او بودی سجده بودی حدیث | بود مزارش عارفان کثر حدیث       |
| ظفر ز فیض کاسی بغضت میخیزم  | ز پیداری لعل مندی شربت میخیزم   |
| مدار شرم می خانی غراب مخور  | مذیبه که خورد خاک خون شراب مخور |
| بیار بادو کارم بختش بسیار   | مرا این بدو حق من مبرر بسیار    |

معشوق دلش تریس در

اوسکت ز نسک لعل تریس در

|                              |                                   |
|------------------------------|-----------------------------------|
| کرد روشی مرا از کله پستی بی  | بجیه دار و خرده ام از شسته غم دور |
| کرد بگفت سینه صاف زانو دور   | باشد از کردیمی طفل نو هر خاک دور  |
| بکده عمر من و چمن بروشی گذشت | بیج و تاب مذکی شد جوهر شیرین      |
| بل میل پیش از بر کمال کنیست  | باشد از یک بدو کلکون همزه ناز     |
| داغ و جور از خیال قریب شود   | آتش کانی و بر باد غم ناز          |

بستن لب میگذرید بلب لیبی  
از لب جانوش آید کار چشم شاهبان

کر برون آبی درین شوکت اگر در جوی  
میوانی گشت از نقش قدم آید را

لبم ز حرف لب است با ده شهنواز  
بود نظاره جفتش نبغه نوش شهنواز

نیت مرگ محب شهنواز  
که هست چشم غزالان پایش شهنواز

ثابت سخن حق گویند که مرا  
نماده اند زبان چوین دمان کوش شهنواز

شبی گذشت سپید ز انعام  
بر دسیم غبار مراد بوش شهنواز

لرشم مرگ بجهت گشت غزال  
نزد ز پرده رکهای جاوده شهنواز

دکان زهد رسوا گشت شد شوکت

زرقه شیخ بازار مسفر شهنواز

گشت مردم بازار مضیع بود اگر دید  
دانه میطالعم برب کجا کردید سبز

از شب ز خاطر کرد کجا لطمه فرو  
دانه هم آهز کردید کجا کردید سبز

شوک از صافدلی نو بهار رنگ شد | این گل آینه از موج صفا که دید

میکنند فوکی نقشه خام که میسر  
میزند لاله آتش بجای هم که میسر

حیرتم برده بگذر خط و خالی شب  
جاده را جوهر آینه کند رفاهم  
صفت موریت مبتدیان هم که میسر  
حیرتی گشته در فرشتان هم که میسر  
سرگردانم مرا کردش خنجر کیمکو  
گرده آنوقت کیم که میسر

رفته سر سحر چو جام هوای گشت  
با دمدی ز فرخنده کلام که میسر

ز حاسد خبر خلقت خوشمقال  
بود ز کام ز بوی بن مانع و دو  
ز دیو راه پر خایه خیال میسر  
رشو گشت رجا این معانی

بجواب خویش ندیده هستان، محفل  
ترا که چشم محفل بود ز شال مبرهین

|                               |                                 |
|-------------------------------|---------------------------------|
| جایان بند به ام طعنه اغوش آتش | که می آرد موج آب بکین شوخی پیش  |
| رک کل حاجی آتش بخانه می آید   | سخن از بکدر کین شد از جفا کویا  |
| بدو یار سرای او نگاه گرم شود  | که از متاب بر تبال میکرد لب     |
| بهم لطف و تماشای بود نیز در   | خورد شیر موج خنده آب هر پیش     |
| در دهن انجمن زهر الود         | زبان ما باشد کیک تخی زبوا       |
| دری پیر و روضه کس میگوید      | کند از حلقه چشم سمن در حلقه     |
| نگاه او بکار بزم شب کرد فونی  | که چون رنگ رخا از کف زریز با ده |
| بهم حوشه زن و بهار گلشن       | بود همچون گل رعنا بی آغاز و پای |
| بهر مندانه دارم و بطوف کیک    | که باشد عیب پوشید قبای و اح     |
| زلم را علم کشته است کت        | که روز جمعه و شنبه بود از لعل   |

کستان از مهر و نیست غنی باشد  
ترتاب بحق کرد و نجه شوکت میوه خا

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| اینه خاطر نظریاک خویش باش  | آتش پست شده ادراک خویش باش     |
| از گریه روستی خود را فروزن | یعنی که مشت آب کف خال خویش باش |

شوکت ز لاغری نشود صیقل پس  
مژگان چشم حلقه قرآک خویش

|                               |                                 |
|-------------------------------|---------------------------------|
| بره شراب که نیم جان پستی خویش | تمام باز کنم چشم نیم پستی خویش  |
| ز طاق دل چه صیقلها بریزند از  | اگر تو بجز یاری بدویش پستی خویش |

چون لکی که رود سوی آتش منزل  
دیده ایم به حال نوبستی خویش

|                               |                               |
|-------------------------------|-------------------------------|
| طالب دنیا بر کنه غیس احسب     | تا بری از عمر خود لذت پی لذت  |
| البعضی باز گردن بل سپود از ما | اگر تو اقبال سخن داری بی دولت |

عمر شیرین صفای وقت شیرین است  
تا توانی شکر کردن کاف نعمت باش

|                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                              |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                             |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>             بوختم دیدن کل مل جل کرب<br/>             نگار پر کلون شخت و سیر<br/>             علاج خشک مغز نایغی دازیر جا<br/>             حلاوت نیند از سم کز و چون<br/>             ناز روش و اداسیر کان بود<br/>             باط کوی جان زنی نیر عیالی<br/>             ز دل پرون مذخورا پی غم<br/>             باشد و کز رومو غیر خاشی           </p> | <p>             فی ز کس نظر باد از پیداد<br/>             که چون کج خایه و رود از دشت<br/>             ز بس کس چرب نرمی مغز بادام<br/>             بهم دارند همچون کوه راه دند<br/>             که از آینه رو سینا یکیش<br/>             که از دل متی میت کوه پای غلط<br/>             بود چون کتبه پید اعتدال زار<br/>             کند قطع سخن تیغ زبان دند           </p> |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                                                          |                                                                                             |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>             صف شراست کی طراز کتاب بهمت<br/>             ساین صبح محشر صفحه باشد ز دوا           </p> | <p>             کشتی شکت خورده موج بیا<br/>             افار کی شربط ادب امی           </p> |
| <p>             سمجوب جانده بدوشن<br/>             حاجی نقش سجده شوی نقش           </p>                  |                                                                                             |

|                                                        |                                                     |
|--------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------|
| همه صفتی مردم عالم ضرورت<br>بیرون و زکوة طاعت سرای خوش | پیکانی چو هست کس شنید<br>چون میل سره در بر دید باب  |
| سنگ است جامه خارش را بر<br>انای روزگار به عکس میزند    | چون کندی ز خوش نظر کس<br>آینه کر شود و وجه خود مایه |

|                                                           |
|-----------------------------------------------------------|
| عین ز دیده دور جوشد بی بصیرت<br>شوکت دمی ز مردم بیاجه پیش |
|-----------------------------------------------------------|

|                                                               |                                                             |
|---------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------|
| نه سخن بل ز جوش شوقی که بخوش<br>کرده خاک از ناله مضن هو و هوا | تا رود کل هم روان خوشی که بخوش<br>چون که وی سبزه ز سبزه پیش |
|---------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------|

|                                                                       |
|-----------------------------------------------------------------------|
| عین جان کشته از هجران شکایت میگویم<br>میل می کل شد و از جوش پاله بخوش |
|-----------------------------------------------------------------------|

|                                                   |                                                         |
|---------------------------------------------------|---------------------------------------------------------|
| کمی شوخی ز تابان بود پیش<br>ز ضعف من دس آرایش کرد | بوده ضعیف بر بنایه از فی پیش<br>بوده کموتر که کموتر پیش |
|---------------------------------------------------|---------------------------------------------------------|



|                                                                                                                        |                                                                                                                                 |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| پای خرابی صانع بخش حیرت                                                                                                | بل است موج رقم سیل خافش                                                                                                         |
| بیایم که قناعت نظاره کن شوکت<br>یک نقش دیده مورات سکه در                                                               |                                                                                                                                 |
| از بنی تم علی کل رشف اردکش<br>آن کی کوس چای این بی طبل<br>کوشن سپرد کجا بخت بر در و کجا<br>ای کهر خیز شکایت ز کفر قاری | بینی سامعه و در خفب دارد کوش<br>اود می بهر همین نزد و طرف اردکش<br>خبر برای سخن آب علف دارد کوش<br>پریش سگوه که دیوار صدف اردکش |
| عافست آن شره از دزدان شوکت<br>کبر چو سوار کبشار هفت دارد کوش                                                           |                                                                                                                                 |
| بکده از حسن صغیر نو بد جلوه کش<br>سر ز خوش بهر از این میزگان<br>میچکاند ناز از رکاب زمره                               | کرده در شیشه پری آینه از لرور<br>ناز با لبد بخوار کردش خیم پیش<br>غیر عالم است سواد کمش                                         |

|                                                                                                               |                                                                                                                    |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| کوچه چنیت که لبریز گل هست<br>نشود پیرخ او حرف تاش<br>می پرستی که بیا دلب او با دیده<br>مشکل راه خدا جوی و طلب | دیدم دل ز تماشای رخ پرست<br>که کل چشم بود بیهوش کنش<br>میچکه قطره کو هر چه بباری کنش<br>رشته جاده بود تا رک رک کنش |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

سر شوکت که بود افروخته ای غش  
هست چون رشته کو به کز راصد

|                                                                                                                                                                              |                                                                                                                                                                               |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| صرع نهنگ است قد موزونش<br>کس نیجیه ز احوال جهان غفلت<br>لیلی از حس نیرمی چراغ افروز<br>کوه و صحرای شده از خط و شیرین<br>می شود مردن چشم ترا حسرت<br>چون بست تو رسد نه روی مس | سایه بوسه بود خط لب میگوشت<br>میتوان دید چه میزد روی پرست<br>عشق روغن کشد از مغز محو<br>جاده کردیده رک لعلی لیش<br>خوشه ماکه بود ریشه رک قاروش<br>می شود مشترک از لفظ و مصبوش |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                                                                                                          |                                                                                                                                                                        |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| ای لب تیغ ترا نک قسم خوش                                                                                                                                 | قتل شوکت نشو باعث دلگیری تو                                                                                                                                            |
| چشم مورا است رنگی و همین شیرینش                                                                                                                          | مژده دیده مورا است خط شکنیش                                                                                                                                            |
| که پراز جنبه قیاب بود لبش<br>شبنمی را که بخاطر کد زو نمکنیش<br>به دطر و عاشق زو دل شکنیش<br>غنچه لاله کم از لعل لب شیرینش<br>غنچه لاله طور است دل نمکنیش | درد<br>ست نری چه غم از شام هرین<br>به خورشید بختیم بخیزد و جا<br>کشته خون قطره آب ز دل کوهر<br>کوهری چه غم از تنگی بخت است که نیست<br>وانع بر تن کنت سوخته جانی که شود |
| بکد شوکت سمد چشم ترا دید بخوا                                                                                                                            | پر بر آورده ز تیغ کنت لبش                                                                                                                                              |
| چون غنچه شرابش بود لعل لبش<br>کر و غن غنبر کشیم از مغربش                                                                                                 | می آمد به راه بزم طرب لبش<br>رشته نشود بی سر زلفش چهره اش                                                                                                              |

|                                                              |                                    |
|--------------------------------------------------------------|------------------------------------|
| هر ابله ام غنچه ارغنا بود از بس                              | ریزم تمنا تو رنگ طلب خویش          |
| چون بنفشه صبر جسته ز دستم                                    | از شعله ادراک خودم کرم خویش        |
| شوکت بود از سبک موج بهشت<br>چو سرب کجیم تورساند لبش          |                                    |
| فکده بکده خونم مشق کینه خویش                                 | بوی سنک کشم نقش ابله خویش          |
| محیط عشق خطرناک و من ساده                                    | ز نخل موم ترشیده ام سینه خویش      |
| ز چاک پیرهن جسم خویش صاف                                     | نموده اند چو صبح استخوان سینه خویش |
| خوش آن زمان که جو شمشیرم از صفا                              | کسی بوی دور هم نمیدادش             |
| هوای عالم آتم چو موج زد شوکت<br>بهر آیه غنزل اندام سینه خویش |                                    |
| چنان نقد دل خود را بر آرد کس                                 | که چون جاب بود رنگ خانی خویش       |
| نه انعام از که دارد پشت کرمی ای                              | که کله بوی تشنه ام از لبش          |

بقلم مکنید انجوش بر حج پ خود  
زیر حمی را کرده ام نکین طفلی  
و لم از سا دلوهیا مکن صاف ماند  
ز بس خشم غیظان پوشیده بجم  
شو و کر صاحبی سمنه زری دارد

خا لغزیه می آید بعد از سرش  
هر کا خد که تصویر برای لبش  
که خط سیر نوشت او توانی خواند  
بود کوشش مکنانی که باشد جایی  
که باشد شعله در آل نرودش

خودمانی کلی اقدمت شکست اجرت  
نمی آید روی حج غنی تصویر از دستش

بکدام خشم زینش بود چو کوشش  
غزال من آب از خشم لبی خورده  
ز شوخ گویش بکده شیرین میفتاب  
بچو کبک زدنی قامت سیرین را  
بوصل جان دل غیر فوجی نمی

کرده در تیشه پری ایند از کردش  
ز ننگ سر به باشد این بچو نمیش  
نماید شعله خاله نقش پای کوشش  
مبصر از خا طر حبه نمیش  
بود اخوش ال کلکون چشمش

|                                                                                                                                                                                                                                                           |                                                                                                                                                                                                                                                              |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>بوج کجتم آه حسرت افاده دارم<br/>مجلس خند خود را ز اهاز روحی</p>                                                                                                                                                                                        | <p>که باشد بوی باغی نه از رگهای<br/>چوبوی داده باید کرد از میانه پرو</p>                                                                                                                                                                                     |
| <p>زمعز بوسه شبها روغن گل سکیم تو<br/>که افروزم حیران دل پا و لعلش</p>                                                                                                                                                                                    |                                                                                                                                                                                                                                                              |
| <p>لب بچوانی می چسبم میگویش<br/>ناله بوسه در دست لعل شکویش<br/>پایانیت درویشی که روی او بود<br/>بر رویش پر زنگ افاده بندیش<br/>بوی کوفه چون کشم چه دایم<br/>محاسن که مانی صورت با بوی او<br/>چنان یوار در شب خشن کوفه<br/>بصحرای بیادیم او بار یک شرم</p> | <p>نخچه پست لب نازک میبارد<br/>ز شیرینی بود جوی های حینش<br/>سواد الوجه فی الدارین شدیم<br/>که عکس بوی گل پیوسته از زلفش<br/>که راهی بود جوی نه زنجیر از کوفش<br/>اگر از جوهر شیر شد خنده لبش<br/>که شد جنب سیلانی که کند ستارش<br/>که باشد جاده از راهش</p> |

|                                  |                                 |
|----------------------------------|---------------------------------|
| زین کشتن دپاوشتاب او د مفا       | نفس کی د بجا می هر ویر و از لبش |
| کسی سجد در دین و یا قوت لیا      | که از ششم بود شش بر کل          |
| رکش می کش غم سپهر کو کی عباد     | کردن تسمیه از سایه از حلقه می   |
| تمام شای یا ض تر و بخی کرد و کیم | که شد موی غم نکست شای           |
| بصحرانالچون غرت خود کشیم کشت     |                                 |
| بیابان مرگ میگردد که از چشم آبش  |                                 |
| کی غبار را رود از سایه دلدار جو  | کی رود این موی کل از دامن کز جو |
| افسر سرش چو بفرق خود هم          | عقد حواله از سر و کند دستا جو   |
| پایه سازد کل ز بالیدل سنک        | در کشتن کشتی از پاره خا         |
| از اضطراب خوشترین عجز قوی آید    |                                 |
| مینماید مور را از سرعت رفتار جو  |                                 |
| کل اندام که میخشد ز کلف اریا     | دست خوش بند بر کل که خود ا      |

|                                   |                                 |
|-----------------------------------|---------------------------------|
| مسخر کرد کل پراهنی را جاذبه شوقم  | که با شتم حشمت یوسف حلقه زنجیرش |
| بنگ دینش منصف بنده شدی در         | سواد مهر بادامی بود چشم غزالش   |
| بکلی می کشی خرقه مرا که سر کرمم   | بش دلع میخو غنچای لاله طغش      |
| به صحر که ریزد رنگ گلشن شیمی ارسو | شود مرکان آیه خارد و یوارش      |

ز لطف غبرش بست شوکت دل خود را  
نشد از دیده چون شکان جاد و خواب ریش

|                                  |                                |
|----------------------------------|--------------------------------|
| گشته ام از پدیا غبار بس لک شمشیر | فیه در گوشم ز آوارشت زنگ شمشیر |
| از تن غلی بجا فاش ده دستش مرا    | شیشه مرگش به شرابش             |
| سعد اهل زمین باشد نگاه کرم من    | مسطرجم از مرکان می کشد         |
| خوبی صلی بریب عارضی محتاج نیست   | دست او چون کبک دل در چهارش     |
| بکه طفلان را منخواهم که از کرمش  | سوی خودت می روم بدان کرمش      |
| شوکت اقبال جان طبع رکنین با دهم  | چاره بیست از مژده خوارش        |



|                                   |                                |
|-----------------------------------|--------------------------------|
| مهر ناز کند ز کس بلا خوش          | مهر در زبان عرف و سحر ابرویش   |
| بسر کس می دهد جا هوای لاف ترا     | شود فستید غنبر فکله مویش       |
| بوی سحر ز سحر همنسیر و در محو     | سیاه خانه لیلی است چشم آمویش   |
| بصید جابه عریان تی بود عاشق       | بس است بدق استخوان هوش         |
| کوشه گیر کنج غم کی می رود از بجای | بارون کند ارداین دیوانه صحرایش |
| ساکلی سرشکلی باشد دلیل را چو د    | سعد حواله باشد شمعش پی خوش     |

همچو نقش پر هوش دوش خنجم برده  
کرد پیدار ز فرشتان صلی پی خوش

|                             |                              |
|-----------------------------|------------------------------|
| شبی که از موجبت یام اقبالش  | زیاب بوسه کنم سبز دانه اش    |
| رست کی زلف سیه برون آید     | چو سایه نموت نبل فتد به اش   |
| عبار کلمتم الماس بر زه نازت | که هست از دل مژگان کس بدچراش |
| گذشت تا کل روشنی کان بر لب  | سینه بهر شبست سایه اش        |

براه دوست خانبست کرم زوگیت | که هست آفاق پیا پیش

بشهر که کند قطع دوستی عیش  
حوازه است دوسر رسم دیر وادیش

نمود از سر محبوب عشق سودا کم | سیه بهار جنونت سایه پیش  
بعید مردم عالم چکار مجنون | سواد خمیه لیلی بود پیش  
رخ از می شفقی کرده لاله کون | بجای ده بجایست خوش پیش  
میس کشم حصارت بچشم بکش | که خط جام بود ز نوشت حش پیش

چین پا د تو شوکت فصیح شد که کسی  
بغیر محرم خموشی مزید تعقیدش

کلی که رنگ شبت کرد و پیش | مبارک خراشش از کبش  
خوش از دل کرم که کرده است | که همچو غنچه لاله است و انجش  
زد چشم کبود است جهرام بی | که سر هجک غیروزه شد بر کاش

|                                      |                                                                                                      |
|--------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| کسی فال توقع زند نام کسی             | بود مهر طبع سحر قرعه و دندانش                                                                        |
| از خموشی نیم مهر زبان جو             | ازستان نام روی کعبه رستن<br>چونا و کمیت که برشته است فرکانش                                          |
| چون که وی سبز کو، بد بخود از آب      | آن خود مطرب نرد از شعله و از جو<br>چینی نخته است از شعله و از جو<br>میگردد شیشه از شراب ناب جو       |
| بر برق عارف از که از تن سبک روحی بود | شبیامی حال کرد و موعوم را از آب جو                                                                   |
| ینه مبارک است کسش                    | سواد چشم غزلت سایه کیش<br>که دو چشمش نکایت گردش<br>صدای خنده کل از شکش<br>کشیده آه زین غنچه جوبه کیش |
| نخاسته با کرم جوبه است جاب           |                                                                                                      |
| زبان میرسد نطفه شوق و می آید         |                                                                                                      |
| ناله آه و ناله ناز خاکست را از       |                                                                                                      |

این شعر در کتاب  
 گلستان در وصف  
 کعبه است

خیال زلف تو چون رود بیا در پیش  
بوی خوش کمی که همچو رشته

چون نه گشت شک آید از دلش  
درست سچ کهر در میانش

مبین بچشم حقارت هستی شکوت  
که هیت موج کرم سطر نامش

باشد کم نکا بهیا که چشمش  
ز ساعه خشتی دور اگر ز کمی  
ز عین شد غلظت صفتش  
بصرای خون مجنون یکس مکروه  
بیزم مذهب که همین کند آیدیم

که را باز دار و زامن کس  
که چون کند خا بر و زفت  
زمین بنور خاک آلودنی  
بوزن میگذرد از آب  
که رنگ می پرواز است از پر

میانی قای خود جان امروز شدت  
که کافور پس از مرگت کوی صبح فرو

امل حیرت که ندانند خبر از ستر خویش

خشت همینه که از ندانند خبر از خویش

|                             |                               |
|-----------------------------|-------------------------------|
| رقم بخت سید از قلمم میرزد   | کز زلفش صبح کنم مسطر خوش      |
| تا پای کشم صورتش بی خود     | بسته ام خانه تصویر روی سر خوش |
| مسند و حکان طلس در پانود    | همچو پروانه نشیند بخت کتر خوش |
| بکدام ضعف نیماخت موای       | کردم از چو قبض صندل در خوش    |
| مطامع که بود قتل بخدای کارش | میکند دسته زردن طمع خر خوش    |
| آمدی نشا بر خواب کان کشین   | که پراز فیه مت بکنم بستر خوش  |
| عزت تا بود از زیر فلک یرون  | که مکر نشوی در نظر اختر خوش   |

|                             |                                   |
|-----------------------------|-----------------------------------|
| ص بی ساحت مشاطه نخواهد شوکت | روی کهرم که بود حال من از غبر خوش |
|-----------------------------|-----------------------------------|

|                           |                              |
|---------------------------|------------------------------|
| برن نیزند از کشتن دستش    | سام هر ده ساغر میکشد جسمش    |
| مگر میکند از حبش عشاق خود | شمر دازد که مار خاک کینه سمش |
| در شجاعت دیر جان خطرت     | ز بس در سر خود در کیف ایستدش |

|                                                                                                                                                                                                                                                                                                           |                                                                                                                                                                                                                                                                           |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>             اگر حکم بخوردی ساعتی از چشم چرخ<br/>             جوهر تیغ ز بار از عدم آورده ایم<br/>             انفعال بی ثباتی نام دارم کرده<br/>             خالی از نور محبت سرگردانی<br/>             نیستم خود بین که بهر خود در صحن<br/>             گریه و افغان من پس بهم پیوسته           </p> | <p>             میکند از آب از خاک تشنه<br/>             آهش شیرین دارد فان سگش<br/>             کند میکند عقیم رشت یک<br/>             سعد جواله دارد بسیار شکش<br/>             ز این آینه خنجر منگیم در حاکش<br/>             از رک ابر ماری میگیرم شکش           </p> |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

|                                                                                                                                                                                     |                                                                                                                                                                                     |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>             دارد از موج صفا شوکت کل امید<br/>             سبز میگرداند ایم ربوب از رنگ خوش           </p>                                                                       |                                                                                                                                                                                     |
| <p>             بود اسیرین برام صحت خو<br/>             ز غلم خوشین آمو که بی ظالم<br/>             افتاده که است بکشت شکش<br/>             سک که به است پیش سک نفسش           </p> | <p>             فاده ایم بدوب آب طمیت خو<br/>             کند رطله دم سک کند وحدت<br/>             خود در فکده از سر دیوار شکش<br/>             منظمه بر طمیت که شکش           </p> |